

HONDURES PÀGINA 18

Centenars de milers de persones planten cara a l'estat de setge al país centreamericà. Cinc persones mortes i 500 detingudes podrien obrir pas a un conflicte armat si el colpista no cedeix el poder davant la pressió popular.

'LA VANGUARDIA' PÀGINA 21

La plantilla de *La Vanguardia* va fer vaga el 7 de juliol per protestar per l'Expedient de Regulació d'Ocupació que el diari va presentar el 10 de juny i que afectarà 90 persones de l'àrea d'administració i gestió.

HOTEL VELA PÀGINA 26

El nou hit de l'estiu "Bomba a l'Hotel Vela" s'ha estès com una taca d'oli per la xarxa. La cançó aporta dades clau sobre l'entramat que hi ha rere la concessió de construcció i gestió d'aquest hotel de luxe al barri de la Barceloneta (Barcelona).

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N146**8 de juliol de 2009**

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'administració gasta més d'un milió d'euros pel pas del 'Tour'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

Barcelona i Girona pagaran 700.000 euros per ser ciutats etapa

Berlusconi tensa la protesta contra el G8 a L'Aquila amb desenes de detencions

ALBERT GARCIA

Balcó de l'edifici situat al costat de la Facultat d'Arquitectura del campus Roma 3 okupat per les activistes contràries al G8

Collserola no serà Parc Natural el 2009 perquè la Generalitat no paga 700.000 euros

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

El 16 de març, la Generalitat va signar un conveni per a la seva incorporació, aquest any, al Consorci del Parc de Collserola, però l'ha incomplert en no aportar 717.960 euros.

Plataformes contra la N-II del Maresme tallen la carretera

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Prou Sal! actua contra el runam salí

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Cent anys de la Setmana Tràgica

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

Falta poc perquè es compleixin cent anys d'una de les set-

manes més convulses que s'han viscut a casa nostra i que avui coneixem com la Setmana Tràgica.

De ruta pels festivals d'estiu independents

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

Rebot, Figarock, Cerkal, Pol, Poble, Carrer, Dg.cat i l'Aplec dels

Ports són alguns dels festivals d'estiu arrelats i populars que treballen de forma alternativa i independent als Països Catalans.

Els sindicats s'oposen a l'aprovació de la llei d'educació

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

. EDITORIAL

Onada de 'groguisme'

En pocs dies, Barcelona i Girona veuran alterat el seu ritme de vida sense contemplacions. El que no es permet quan una plantilla en vaga talla una via principal ara es fa i gastant 120.000 euros per senyalitzar totes les carreteres per on passa el *Tour*. No hi ha diners per remodelar equipaments públics, els serveis sanitaris –en general– són deficients, la gent no pot pagar les hipoteques a un ritme de vertigen, els acomiadaments a les fàbriques no s'aturen... La llista és tan llarga que els governs no saben com aplicar el *pa i circ* romà, però sense *pa* –que encara és més trist. Així, el pas del *Tour* alimenta el sensacionalisme més groguenc i, encara que la gent es quedi sense feina, si el *Tour* passa pel seu barri, ja no hi ha problemes, com quan guanya el Barça. No sabem quin serà el cost dels milers de làmines grogues que l'Ajuntament reparirà a les persones de les primeres files per fer servir només durant els

pocs segons que els ciclistes passin pel seu davant. Sí que sabem, però, que la Generalitat no declara Collserola Parc Natural perquè addueix que hi ha traves burocràtiques, després de comprometre's a aportar 700.000 euros l'any 2009. Justament els diners que Girona i Barcelona han hagut de pagar pel pas del *Tour*. I és que les operacions públiques de màrqueting sovint s'han recolzat en l'esport per desviar l'atenció de problemes quotidians. Hitler va organitzar les Olimpíades a Berlín el 1936 i Corea del Sud va voler ocultar la imatge brutal de la junta militar als Jocs Olímpics de Seül 1988. El dictador Videla volia que el poble i el món només mirassin equips corrent rere una pilota als mundials de futbol de l'Argentina 1978. Per si no havia quedat clar que els governs saben que poden haver-hi espurnes de crítica als carers grogues durant el *Tour*, ho amagaran sota una onada groga i la presència de 800 Mossos d'Esquadra.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Ens entenem?

Tània Miró
directa@setmanaridirecta.info

Sempre ens parlen de l'objectivitat i, en molts espais polititzats, primen els fets davant la subjectivitat, tant de l'entorn que ens és més proper i on treballem com a l'entorn al qual ens costa arribar i estendre les nostres idees per poder fer dels pensaments realitats.

És indiscutible que sentim tot allò que pensem. Però el que podríem rebatre és si realment pensem tot allò que sentim, si gestionem les nostres emocions. Entenc que aquest exercici, més enllà de l'autocrítica, ha d'impulsar les lectures a la reflexió.

En més d'una ocasió, he viscut situacions tenses per la manca d'empatia en assemblees, espais de debat, col·lectius... Trobades en què no es donen uns mínims de comprensió de la situació i els plantejaments

de les nostres companyes. On no es fa ús de l'empatia com a mecanisme adaptatiu que afavoreix la comunicació. L'empatia és la capacitat d'entendre la postura de les altres i viure com a propis els seus sentiments.

Escollar no consisteix única-ment a sentir paraules. Es tracta d'acollir, acceptar i posar-se al lloc de la persona que ens intenta transmetre quelcom. Aturar el nostre jo adoctrinador per compartir experiències i establir connexions i vincles amb les interlocutores.

Per millorar la nostra comunicació, hem de ser capaces de revisar i modificar molts hàbits adquirits i consolidats al llarg dels anys i atorgar a la subjectivitat el lloc que es mereix. No només deconstruint els conceptes teòrics amb els quals ens han educat aconseguirem transformar aquesta societat. I la deconstrucció sensible, emotiva i subjectiva és molt més profunda i,

en moltes ocasions, molt més dolorosa, però també molt més alliberadora.

Un dels axiomes de la comunicació que estableix el psicòleg austríac Paul Watzlawick és que "No es possible no comunicar-se", ja que tot comportament és una forma de comunicació. Tot i així, cada dia protagonitzem males pràctiques comunicacionals entre membres del nostre entorn de treball militant i fora d'aquest.

Evolucionar és variar. Fer un pas endavant tot i que, per fer-lo, de vegades calgui regular-ne dos enrera. Invitar la imaginació rebel a anticipar-se a l'experiència. Tindre ideals, creure-hi apassionadament i acostar-s'hi. Compartir-los amb les companyes entenen que cadascuna assumeix el compromís que pot o vol. I fer-ho cuidant les persones que lluiten amb nosaltres i arribant a aquelles que encara no han pres consciència.

. COM S'HA FET

Aquest número del setmanari s'ha fet amb molt d'amor i afecte i sense virus gràcies al jove que ens va venir a donar un cop de mà tècnic. La coordinació d'Així està el *Pati* i de la secció de Fotografia corren per Europa com a enviades especials a les mobilitzacions contra el G8 de Roma o bé buscant un locutori a l'aeroport de Berlín... Presencialment, la coordinació s'ha assumit com cada setmana, com es pot, però amb alegria. Fins i tot el nostre home del temps ha fugit a Roma i ens han enviat la crònica del temps des de l'observatori de Berga. Informem, també, que hem recuperat l'ordinador central de la redacció i que, com ell, necessitem unes bones vacances. Ja falta menys.

Fe d'errades:

A l'article "El 'lobby' nuclear es mobilitza contra el tancament de la central de Garoña" del número 145 de la DIRECTA, allà on deia "el tancament d'altres centrals, com les catalanes de Vandellòs I i II", hi hauria de dir "el tancament d'altres centrals, com les catalanes Ascó I i II i Vandellòs II" perquè Vandellòs I ja està en fase de desmantellament des de l'any 1989, després que es clausurés arran del greu incendi que va patir.

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros
Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana
Així està el *pati* | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi
Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló
Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra
La graella | Redacció Barcelona
La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA | Albert García i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ | Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ | Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT | Tània Miró
DISTRIBUCIÓ | Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS | Laia Bragulat
ADMINISTRACIÓ | Jordi Raymond
DIFUSIÓ | Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JUANITO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografidirecta@gmail.com

il.lustracio@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-Non Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONEXEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> Falta poc perquè es compleixin cent anys d'una de les setmanes més convulses que s'han viscut a casa nostra i que avui coneixem com la Setmana Tràgica. Durant una setmana, milers de persones es van revoltar contra el reclutament per anar a combatre a la guerra del Marroc. I la revolta va esclatar en forma de crema de convents i esglésies i barricades als carrers. Per aquesta raó volem parlar dels actes que s'han fet i es faran al voltant dels fets de l'estiu de 1909, però també sobre els motius i el context en els quals van succeir.

CATALUNYA • CENTENARS D'ACTES I EXPOSICIONS COMMEMOREN EL CENTENARI D'UNA DE LES REVOLTES CATALANES MÉS DESTACADES

Catalunya rememora els fets de la Setmana Tràgica cent anys després

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

CRISTIANISME SEGLE XXI

El proper 26 de juliol se celebrarà el centenari d'una de les revoltes catalanes més populars i també més estudiades i debatudes, el que es coneix com la Setmana Tràgica de 1909. Aquest esdeveniment, que va començar a finals de juliol i es va allargar fins el 2 d'agost, van consistir en una revolta popular contra els reclutaments forçosos per combatre a la guerra del Marroc. Centrada principalment a la ciutat de Barcelona, tot i que també es va estendre a altres poblacions, és recordada per la crema de convents i esglésies. Per aquest motiu, durant tot aquest any, s'han estat fent i es faran diferents actes i activitats al voltant dels fets de la Setmana Tràgica.

Les activitats que s'organitzen per recordar l'esdeveniment són molts diferents i variades entre si. A Barcelona, fins a set exposicions tractaran d'aquest centenari. Un exemple és la iniciativa de la Xarxa de Biblioteques de la ciutat que, durant els dissabtes del mes de maig i del mes de juliol, ha organitzat un passeig pels escenaris on va tenir lloc la revolta. El recorregut passa per la Catedral de Barcelona, l'ajuntament, l'antic local de Solidaritat Obrera, la seu de la Capitania General, l'antiga presó de les Drassanes o per edificis que, encara avui, conserven les empremtes del foc que va cremar a les parets.

Per la seva banda, el mes de juny i fins el mes d'octubre l'Arxiu Nacional de Catalunya va presentar les imatges del seu fons fotogràfic sobre la revolta. Sobretot, s'ha donat importància a les fotografies de Josep Brangulí i Josep Maria Sagarra, testimonis únics -amb les seves càmeres- dels fets. Una de les exposicions centrals sobre aquella setmana de 1909 serà *Barcelona en flames*, que es pot visitar al Castell de Montjuïc des del mes de maig i fins al mes d'octubre. La localització de l'exposició no és casual. El Castell de Montjuïc va ser el lloc on van empresonar molta de la gent detinguda durant la revolta i, també, l'indret on Francesc Ferrer i Guàrdia -creador de l'Escola Moderna i un dels protagonistes destacats de la revolta- va morir afusellat. Aquesta exposició tracta de crear un diàleg amb el propi castell a través de les seves grans fotografies.

Però, si hi ha una activitat coordinada que destaquï per sobre de les altres, és la que protagonitzen els diferents centres d'estudi de la ciutat conjuntament amb altres entitats culturals i que es va inaugurar el dilluns dia 6 de juliol. El projecte està estructurat en quatre grans blocs que es divideixen en una exposició, un cicle de conferències, els itineraris de la revolta i una publicació. El més destacat d'aquest projecte és el fet que es facin

Jornades de reflexió sobre la Setmana Tràgica a Mataró

actes i conferències a molts dels barris de la ciutat per parlar de manera concreta com va afectar el barri la revolta. Per fer-ho, han comptat amb la col·laboració i la implicació dels grups de recerca local que existeixen a molts barris barcelonins com, per exemple, el Taller d'Història de Gràcia o el Taller d'Història del Clot-Camp de l'Arpa. Algunes de les conferències que es faran als barris de Barcelona són: *La incidència de la Setmana Tràgica al Poble Sec i les seves rodalies* o *La Setmana Tràgica a Sant Andreu de Palomar*.

En aquest sentit, l'exposició organitzada des d'aquests grups d'estudis locals sota el nom de *La Setmana Tràgica a Barcelona. Motius i fets* inclou una vintena de plafons que expliquen els fets de 1909 d'una manera didàctica. L'objectiu de l'exposició és que sigui itinerant i vagi voltant pels diferents barris de la ciutat.

Amazics, cristians i llibertaris

Però el record dels fets de la Setmana Tràgica no només ha generat actes a Barcelona, sinó que l'esdeveniment també s'ha commemorat a altres poblacions. Una de les viles on s'ha fet un dels actes més interessants ha estat Mataró. Les *Jornades de reflexió sobre la Setmana Tràgica*, que van finalitzar el dilluns 3 de juliol, destaquen perquè tenen una característica molt concreta. Els actes han estat organitzats conjuntament per l'Asso-

ciació Taghrast-Espai Amazic, Cristianisme segle XXI i el Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat. L'originalitat de la proposta rau en el fet que s'organitzés conjuntament entre membres de la comunitat amaziga -precisament, la llengua que parlava el poble on van enviar a lluitar els soldats espanyols fa cent anys i que va donar origen a la Setmana Tràgica-, membres de la comunitat cristiana -en aquella època afectada per la crema d'esglésies i convents- i el Centre d'Estudis Llibertaris -un dels col·lectius més actius durant la revolta.

La proposta, que va sorgir fa un any i ha anat madurant fins a oferir aquestes jornades conjuntes, tenia la intenció de posar a debat la Setmana Tràgica en concret però alhora parlar dels fets que la van provocar en un context més ampli com podria ser l'anticlericalisme. Des de l'organització es va apostar en un primer moment pel diàleg i l'autocrítica per així poder extreure conclusions "mirant més al futur que al passat". Quan acaba el cicle, els col·lectius organitzadors de l'acte s'han compromès a editar un informe de conclusions que es posarà a l'abast de totes les persones que hi estiguin interessades.

Per Pere Boix, una de les persones que va participar en el projecte, la idea era mirar d'aprofitar el tema "per fer una reflexió conjunta de les persones de les tres tradicions" -llibertària, cristiana i amazic- perquè, així,

cadascuna d'elles pugui ser "el record de com van viure aquests fets històrics". No ho van fer només per recordar-ho, sinó per veure "com ens interpel·la, a nosaltres i a les nostres tradicions" a dia d'avui. I afegeixen que la història els interessa "en la mesura que ens diu coses vàlides per avui i pel futur".

Per últim, la Setmana Tràgica també ha entrat al món de les noves tecnologies amb l'objectiu que les persones que no es poden desplaçar a les conferències i exposicions també puguin accedir-hi de forma virtual. Per això, en una exposició virtual sobre la Setmana Tràgica (www.bcn.cat/setmanatragica), s'han reunit fotografies, bàndols, diaris, caricatures, dietaris i altres documents originals que formen una crònica documental que acosta el que va passar durant aquella setmana de l'estiu de 1909. Entre d'altres aspectes, hi podem trobar un mapa de la ciutat de Barcelona on es veuen totes les esglésies i convents que es van cremar.

Sens dubte, la Setmana Tràgica va ser un moment important en la història de la ciutat de Barcelona. Com va declarar durant els actes de la Setmana Tràgica el director de l'Institut Català d'Antropologia, Manuel Delgado, "la història de qualsevol ciutat és la història de les seves revoltes". I Barcelona i les seves rodalies -com es va demostrar el 1909 i diverses vegades més- no han estat cap excepció.

> Cent anys de l'assassinat de Ferrer i Guàrdia

Aquest any es commemora el centenari de la mort de Francesc Ferrer i Guàrdia, afusellat el 13 d'octubre de 1909 al Castell de Montjuïc. Per promoure el coneixement del seu llegat i la seva figura històrica, també s'han organitzat diversos actes. Entre ells, les jornades organitzades per la Federació local de la CGT de Barcelona sota el nom *100 anys de l'assassinat d'Estat de Francesc Ferrer i Guàrdia*. Les jornades -que també parlen dels fets de la Setmana Tràgica- van començar el dia 26 de març i finalitzaran el 13 d'octubre, dia de l'afusellament de Ferrer i Guàrdia. A la mateixa seu del sindicat, hi haurà instal·lada una exposició sobre la vida i l'obra del pedagog del 3 de setembre fins al 14 d'octubre.

+ INFO

jornadesferreriguardia.blogspot.com

, de dalt a baix

Xavier Díez • Historiador

redaccio@setmanaridirecta.info

Una tragèdia catalana

La pel·lícula *La ciutat cremada* (1976) d'Antoni Ribas, rodada en el context de la precària renaixença cinematogràfica catalana, té una virtut indubtable. L'acumulació d'escenes, un muntatge caòtic i una trama calidoscòpica provoquen la incomprensió de l'espectador i transmeten la dificultat de valorar un esdeveniment complex. Perquè, què va ser i què va representar l'anomenada Setmana Tràgica?

L'únic acord rau en l'absència de consens sobre el seu abast, transcendència i significat. Els investigadors s'han centrat massa en l'espectacularitat dels incendis barcelonins i han desenfocat el frustrat intent revolucionari català, a partir de lògiques locals diferenciades, però amb el component comú de ser una revolta espontània, antimilitarista, moral i amb una clara voluntat de capgirar un ordre considerat injust. Si sovint es fa servir la metàfora de la *boira de guerra* per expressar dificultats d'anàlisi des de la proximitat, caldria explicar que el fum dels convents ha servit per ocultar una dimensió social i la constatació d'un malestar profund en un país d'antagonismes irresolts. La conclusió del dia després de l'extinció del darrer foc va evidenciar la futilitat d'una setmana de violència culminada en una suma de fracassos per una correlació de febleses.

Els actors de la tragèdia

Protagonista primer: una classe obrera marginada del sistema polític, abraçada a un anarquisme en fase d'evolució entre el comunisme llibertari d'inspiració kropotkiniana i les noves estratègies marcades per l'anarcosindicalisme. El nou corrent que considera que la vaga general pot ensorrar el capitalisme és fixat el 1906, assumit per la precursora de la CNT *Solidaritat Obrera* el 1907 i posada en pràctica, amb un considerable fracàs, el 1902 en la reivindicació de la jornada de vuit hores. Tot i això, l'anarquisme connecta amb els obrers catalans i manté un ascendent als cercles intel·lectuals modernistes. Protagonista segon: una classe mitjana i una petita burgesia -vinculades al catalanisme republicà, laic i lliurepensador- que assumeixen un pensament regeneracionista, acullen amb els braços oberts Ferrer i Guàrdia i també anhelaven una ruptura amb l'encarcarat sistema borbònic. *Vedette*: els republicans radicals organitzats per Alejandro Lerroux, que manté una retòrica revolucionària -tot i que destaca per la capacitat d'articular un moviment populista amb un discurs pseudorevolucionari i anticlerical- i aspira a desactivar l'amenaça sobiranista. Actor de repartiment: la burgesia catalana, aplegada al voltant de la Lliga Regionalista, que -un cop fracassat l'imperi espanyol-

aspira a dirigir Espanya per posar fi al que, a parer seu, esdevé l'anomalia que la seva classe social no dirigeixi l'Estat. Antagonista: l'exèrcit, en tant que garantia de control de l'ordre monàrquic, que des de la seva humiliant derrota a la guerra de 1898 tracta de reivindicar-se, encara que a la pràctica només serveix com a instrument de repressió interior.

Els investigadors s'han centrat massa en l'espectacularitat dels incendis i han desenfocat el frustrat intent revolucionari

El detonant: la guerra del Marroc, on l'exèrcit busca refer-se de les humiliacions passades amb la carn de canó barata dels obrers barcelonins que no poden pagar l'exempció del servei militar. Aquest fet, acompanyat d'un estúpid acte patriòtic on les dones de l'alta burgesia regalen medalles i estampetes per protegir els reservistes de les bales dels marroquins insurrectes, degenera en una revolta espontània, protagonitzada

en un primer moment per dones obreres que es llencen a ocupar l'espai públic. A partir d'aquí, es produeix una reacció en cadena. Els sectors obrers i populars precipiten la vaga general que ha de portar la tan anhelada revolució, preparada anteriorment per la UGT. Tanmateix, els socialistes -més preocupats per assolir representació parlamentària- se'n desdiiuen. Els grups organitzats pels lerrouxistes, agitats prèviament per una retòrica incendiària, es dediquen a atacar i destruir edificis religiosos. Bona part de les classes mitjanes que havien flirtejat amb els primers i els segons, resten horroritzades pel que veuen. I la burgesia conservadora catalanista, que aspirava a canalitzar el malestar en profit propi, renega dels seus principis reformistes i implora la intervenció estatal. L'aïllament de la ciutat i la propaganda de Madrid, que presenta el moviment revolucionari com un aixecament "separatista", aconsegueixen "pacificar" una revolta que acaba amb un balanç esgarrifós: vuit persones mortes i 142 ferides per part de l'exèrcit i 104 víctimes i dos milers de detinguts per part dels revoltats, segons fonts oficials (més de 600 morts segons Manuel Buenacasa). Més de vuitanta edificis religiosos van resultar incendiats durant el que va esdevenir un acte de violència simbòlica contra un clergat que havia esdevingut el boc expiatori de

la frustració col·lectiva i que era la cara visible -com a administrador d'unes polítiques assistencials deficitàries i discriminatòries- d'un Estat incapaç de fer complir la seva legislació social i laboral.

Què significa avui el 1909?

El 1909 va escenificar la divisió social del país. Entre qui podia eximir-se del servei militar i qui no, entre qui tenia dret a l'educació i qui entrava forçosament al mercat laboral des de la infància. Es va visualitzar una divisió ideològica entre qui, com els socialistes, aspirava a participar del fraudulent sistema de Restauració i qui pretenia enderrocar el sistema. Es va evidenciar la ruptura entre qui mantenia una catalanitat popular vinculada al republicanisme, qui pretenia construir la nació espanyola des de l'anticatalanisme i qui exhibia la catalanitat en funció de la conveniència. Va quedar ben clara la solitud del proletariat català. Davant aquest cúmul de fracassos i aquesta correlació de febleses, es va exorcitzar el passat amb l'afusellament d'un Ferrer i Guàrdia que, paradoxalment, va fracassar en l'intent d'unir-se a la revolució.

Un segle després, els descendents d'aquells grups encara n'arrossegueu les conseqüències. Primer, la radicalització d'un moviment anarquista, sense aliats, conscient de la seva solitud. El

trencament amb els sectors mitjans que havien flirtejat -si més no culturalment- amb uns llibertaris que havien gaudit de prestigi intel·lectual i social. Segon, l'increment de la submissió política i ideològica de la burgesia moderada i els seus hereus, temerosos d'una revolució de debò. Finalment -i

El 1909 va escenificar la divisió social. Entre qui podia eximir-se del servei militar i qui no, entre qui tenia dret a l'educació i qui treballava des de la infància

aquesta encara és una herència feixuga-, es va posar de manifest una tendència centrífuga d'una fràgil sociologia catalana. A diferència de la tragèdia grega, on la força del destí sempre culmina en el pitjor escenari possible, la tragèdia de 1909 ens fa pensar en l'etern retorn nietzschia, en una cinta de Moebius on el present continua marcat per antagonismes irresolts.

ANTHONY GARNER

, de dalt a baix

BARCELONA • RECORREGUT PEL CASTELL DE MONTJUÏC, ESSLÉSIES I CARRERS

Escenaris de la revolta

Eugènia Riera
redaccio@setmanaridirecta.info

Coincidint amb el centenari dels fets de la Setmana Tràgica, des de la DIRECTA, hem fet un recorregut pels principals escenaris de la re-

volta. L'itinerari passa pel castell de Montjuïc -on van afusellar Francesc Ferrer i Guàrdia el 13 d'octubre de 1909-, per les esglésies que van ser incendiades o saquejades i pels carrers on, durant la rebel·lió, es van organitzar algunes de les barricades populars.

ELOI DE MATEO

La parròquia de Santa Madrona, situada al Poble Sec, també va quedar totalment destruïda durant els fets de la Setmana Tràgica.

ELOI DE MATEO

El peatge de Sant Bernadí -entre el carrer Hospital i el carrer de Sant Rafael- va ser un dels molts escenaris on els obrers van organitzar barricades i és on els líders de Solidaritat Obrera coordinaven la revolta. Un altre punt destacat de les barricades va ser al Poble Sec, a la cantonada del carrer Blai amb Creu dels Molers.

ELOI DE MATEO

INTERNET

L'església de Sant Antoni Abat, al carrer que porta el seu nom al barri del Raval, va ser incendiada el 1909 i, posteriorment, també el 1936. De l'antiga església, en queda part de la façana principal, que s'està restaurant. Actualment, el recinte forma part de l'Escola Pia Sant Pau.

ELOI DE MATEO

La crema de l'edifici dels escolapis de la ronda de Sant Pau es considera un dels incendis emblemàtics de la Setmana Tràgica, ja que va ser la primera escola religiosa que es va cremar i va deixar pas a una espiral d'incendis que buscava destruir el sistema catòlic d'ensenyament. Actualment, el mateix edifici és l'Escola Pia Sant Pau.

INTERNET

ELOI DE MATEO

Francesc Ferrer i Guàrdia, pedagog i creador de l'Escola Moderna, va ser afusellat al Castell de Montjuïc. Ferrer i Guàrdia va ser considerat instigador de la revolta i declarat culpable per un tribunal popular. Va ser executat el 13 d'octubre de 1909 a les 9 del matí i es va convertir en la víctima més significativa de la Setmana Tràgica.

L'església de Sant Pau del Camp, també a Ciutat Vella, va ser la primera església monestir cremada i saquejada de Barcelona. El rector d'aleshores, Pablo Ferrer, va deixar escrit que, el dia 27 de juliol, a un quart de dotze del matí, "se presentó ante esta iglesia parroquial una inmensa turba abigarrada de hombres, jóvenes y mujercuelas quienes obedeciendo a la voz de uno que parecía capitaneales les incitó a que pegaran fuego a la iglesia (...)".

, impressions

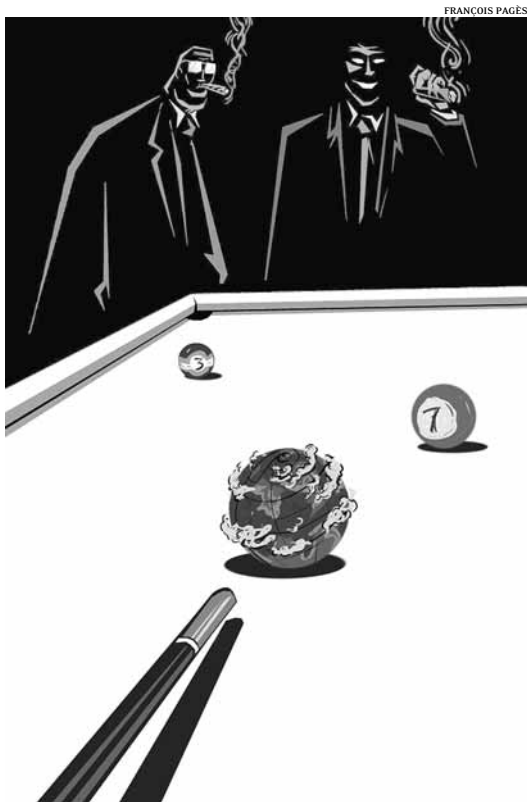
Leonardo Boff • Teòric de la Teologia de l'Alliberament i la Teologia de l'Ecologia
opinio@setmanaridirecta.info

Qui escoltarà la veu de les víctimes?

Es 192 caps d'estat es van reunir de l'1 al 3 de juny a Nova York convocats per l'ONU per discutir la crisi econòmicofinancera i els seus impactes sobre els diferents països, especialment sobre els països pobres. Per preparar-la, el president de l'Assemblea, Miguel d'Escoto Brockmann, excanceller de Nicaragua, va crear una Comissió per a la Reforma del Sistema Financer i Monetari Internacional constituïda per vint celebritats de l'economia i de la política sota la coordinació del premi Nobel d'economia Joseph Stiglitz.

Hi ha dues maneres d'enfrontar-se a la crisi actual: la del G-20 i la dels altermundistes

Els resultats ja han estat lliurats i els seus principals continguts es coneixen més o menys. Com a marc teòric, ètic i humanístic que ha d'inspirar les noves mesures concretes se suggereix una Declaració Universal del Bé Comú de la Humanitat i de la Terra, tasca difícil de realitzar per falta de tradició jurídica i social en aquesta àrea. Després es recomana la creació d'un Consell Mundial de Coordinació Econòmica, paral·lel al Consell de Seguretat, desdoblant en dues autoritats mundials, una que es cuidi de la regulació financera i l'altra de la competència en l'economia. Se suggereix una reforma de les institucions de Bretton Woods (FMI i Banc Mundial) i una regionalitza-

ció de les institucions financeres que recolzen els processos de desenvolupament. Es demana també que, una vegada a l'any, els caps d'estat de tot el món es trobin per discutir l'estat de la Terra i de

la Humanitat, i prendre mesures col·lectives.

El gran temor era que aquesta reunió mundial quedés desvirtuada per les pressions dels principals membres del G-20, enviant només

representants diplomàtics o ministres. Darrere d'aquestes pressions hi ha dues maneres diferents d'enfrontar-se a la crisi actual.

Una és la del G-20 que es va reunir a Londres a l'abril. Fonamentalment es proposa salvar el sistema econòmicofinancer imperant perquè, en el fons, tot funcioni com abans, amb certs controls però amb nivells raonables de creixement, sacrificant fins i tot l'equilibri de la Terra, i perpetuant l'escandalosa fossa entre rics i pobres. El propòsit és el mateix: com guanyar més amb el mínim d'inversió, competint al mercat i considerant l'estrès de la naturalesa

planeta en estat caòtic. El propòsit és com garantir el bon viure en harmonia amb els altres i amb la naturalesa, produint segons els seus cicles, amb equitat social i amb solidaritat generacional.

Com que el problema és planetari, les solucions han de ser també planetàries. L'únic organisme planetari que existeix és l'ONU i és ella qui hauria de coordinar els esforços col·lectius per fer front a la crisi, no el G-20. Aquest no ha estat delegat per representar als altres 172 països, víctimes de la crisi global, les veus de la qual no són escoltades.

Les crisis no sorgeixen en va. Emergeixen d'aquella Energia de fons, carregada de propòsit, que dirigeix l'univers, la Terra i a cada un de nosaltres, i que està exigint un nou estadi de civilització, capaç de dissenyar un altre futur diferent d'esperança. Davant d'aquesta gravíssima situació apareixen dues limitacions: la dels economistes i la dels caps d'estat

i la pobresa com a externalitats.

L'altra és la dels grups altermundistes, presents en tots els estrats socials del món i, en part, assumida per la Comissió de l'ONU. Es tracta de situar la crisi econòmica en el conjunt de les altres crisis: l'energètica, l'alimentària, la de l'escalfament global, la de l'insostenibilitat del planeta (superem en un 40% la capacitat de reposició dels recursos naturals) i la social i humanitària (gairebé 1.000 milions de persones per sota del llindar de la pobresa). Més que salvar el sistema es tracta de salvar la humanitat, la vida amenaçada i el

La segona és la dels caps d'estat: després de segles de racionalisme i de materialisme han quedat afeblits. No perceben els missatges que l'univers i la Terra, com a superorganisme viu, els estan enviant en el sentit d'una transformació. Per la seva falta d'escolta, succeeix el que deia Gramsci: "El vell es resisteix a morir i el nou no aconsegueix néixer". Perdem així l'oportunitat, una de les últimes, d'un nou començament. I ens embosquem en les nostres pròpies crisis.

Joan Martínez • President de la CONFAVC
opinio@setmanaridirecta.info

Tisorada pels projectes socials!

En aquesta conjuntura d'estretors econòmiques i de lluites per la supervivència als barris, on desembarquen els naufragis dels treballadors i treballadores afectades pels expedients de regulació d'ocupació, dels joves amb contractes precaris i dels adolescents expulsats pels fracassos escolars, les administracions públiques han retallat entre un 20 i un 30% els recursos econòmics dels projectes socials de la CONFAVC. Quan els nostres veïns i veïnes necessiten més aquestes intervencions i projectes als barris, per pal·liar els afectes del creixent atur i l'exclusió social, és quan hem

rebut la gran tisorada de les administracions. Per exemple, durant el mes passat, la nostra organització juntament a SOS-Racisme i CCOO, ha estat advertint que en èpoques d'estretors econòmiques és quan es donen més brots de respostes xenòfobes als barris. Conflictes que són alimentats per discursos en què irresponsablement s'apunta als nous veïns i veïnes, als treballadors i a les treballadores d'altres països, com a culpables del creixement de l'atur i del col·lapse dels serveis socials universals com són els Centres d'Atenció Primària (CAP), les escoles i les llars d'infants. Discursos instrumentalitzats per

alguns polítics que busquen rèdits electorals i que realment amaguen la lluita estèril del pobre contra el

En èpoques d'estretors econòmiques és quan es donen més brots de respostes xenòfobes als barris

pobre en lloc de qüestionar la necessitat que les administracions públiques inverteixin més recursos en aquests serveis socials que estan saturats o que donin més cobertura a les persones que han perdut la feina i a les famílies que més ho necessiten.

Precisament un dels projectes de la CONFAVC treballa entorn d'aquest aspecte. Aquest projecte, anomenat Grups d'Interacció Multicultural (GIM) pels grups de persones de totes les procedències que els formen, pretén que el veïnat de tota la vida, juntament amb els veïns i les veïnes novingudes d'altres cultures, coneixin les

diferències culturals dels diferents col·lectius que conviuen avui en dia als nostres barris, i puguin construir-los col·lectivament a través d'activitats ideades conjuntament.

Així, fa unes setmanes, com a iniciativa del projecte del GIM a la Sagrada Família, va tenir lloc una xerrada sobre el racisme a les aules, i la Primera Festa de la Diversitat. L'excusa van ser les activitats lúdiques, però darrera els jocs multiculturals i els menjars de tots els sabors i colors que es podien degustar a la festa, hi havia la lluita del moviment veïnal d'anhelar barris vius i amigables on ningú hi sobri i tothom hi falti.

Lluís Parera • Resistent marika català i membre del CGB
 opinio@setmanaridirecta.info

La llibertat continua sortint al carrer

Quaranta anys després de la revolució dels travolos a Stonewall i trenta-dos anys després de la primera manifestació a Catalunya -i a la península-, amb polícies, corredisses i carregues, a Catalunya la lluita per les llibertats d'aquells que volen estimar sense seguir la norma continua més viva que mai.

Mentre que, en general, a la resta del món, el moviment que es va iniciar el 1969, trencador, innovador, en una paraula: revolucionari social, ha estat assimilat i incorporat a les estructures de poder dels de sempre -els "don diners"-, Barcelona, seguint la tradició catalana de lluita i d'associacionisme, continua marcant la diferència reivindicant la diada per l'alliberament de gais, lesbianes, homes i dones transsexuals, bisexuals, intersexuals, queers... vaja, la diada per l'alliberament de la heteronormativitat (que no pas heterosexualitat).

Catalunya, com el poblet dels gals, s'afanya a alliberar els carrers de normativitat herero-masclista-patriarcal cada juny

Catalunya és, com el poblet aquell dels gals que resisteix contra l'imperialisme romà, un reducte on la llibertat, cada més de juny, pren el seu beuratge màgic i s'afanya a alliberar els carrers de normativitat herero-masclista-patriarcal.

Catalunya fins i tot ha de resistir els que, des de dins, proven

de reconvertir aquest moviment de llibertat en una acceptada i prudent festa comercial. Efectivament, després de més de deu anys -diria que dotze per ser exactes- de provatures, finalment, Barcelona ha tingut la seva festa de l'orgull, plena de carrosses i empresaris. De fet, l'organització ha anat a càrrec d'una organització empresarial que, un cop acomplert el tràmit de reunir-se amb algunes associacions alternatives i fer un plantejament inassolible per a elles, ha tirat pel dret i ha organitzat la seva pròpia desfilada sense lluitar per tenir representació de totes les sensibilitats.

No passa res, tothom té legitimitat en la lluita per les llibertats a la seva manera, per molt equivocada que em sembli, i des de la burgesia, de vegades, s'han aconseguit avenços (més o menys).

El que em sap més greu de tot plegat és que aquesta desfilada, plena de colors i alegria, just l'endemà del 27 de juny, d'alguna manera, sense dir-ho clarament, però amb un llenguatge no verbal, ha volgut deslegitimar la lluita de tantes i tantes persones. I em preocupa que el fet d'una desfilada -com la de reis, igualada que la de reis- pel centre de Barcelona, despreocupada i alegre, alimenti la sensació que molts tenen que els no heteronormatius, els que practiquen la diversitat sexual, ja ho tenen tot aconseguit, i, fins i tot, són uns mimats de la societat actual.

I encara podria ser pitjor, si passés com a la desfilada de Madrid -sé de què parlo, hi he estat- que acaba sent un seguit de pancartes soses i amb una reivindicació complaent amb el Govern -a Madrid, recordem-ho, mana l'Espe-, perseguides a curta distància per una vintena de camions de grans proporcions plens de música comercial i molta gent que res tenen a veure amb els *maribollobit-*

OLGA CAPDEVILA

I em preocupa que el fet d'una desfilada pel centre de Barcelona alimenti la sensació que els no heteronormatius ja ho tenen tot aconseguit

trav, cofois de festa i on l'alcohol és el protagonista de l'esdeveniment i pren el lloc de la lluita. (Una anècdota: a la mani de Madrid, estant jo entre el públic, sense voler vam donar un copet a un noi. Aquest es va girar i, en disculpar-nos, ens va

dir que no passava res però que havia pensat que "un maricon li estava ficant mà". Evidentment li vaig contestar que no li estava ficant mà, però que ell estava a una festa de maricons. O, qui sap, potser en realitat no era una festa de maricons).

En tot cas, no vull dir-vos res si heu anat a la festa. Sí, cal passar-s'ho bé, però també cal no oblidar on som. Per això, on tothom que estimi la llibertat hi ha d'anar, aquest any i els que vindran, és a la manifestació reivindicativa, que és tant per bollos, maris i trans, com per a tots i totes aquelles que desitgin viure i estimar en llibertat, tinguin la sexualitat que tinguin.

Maribollobit trav: mariques, bollos, bisex i travolos, en contraposició a "gais", "lesbianes", "bisexuals" i "transsexuals", són para-

les presumptament ofensives, que molts fem nostres per diferenciar-nos, clarament, d'aquells i aquelles que han optat per beneir el sistema d'opressió a canvi d'un petit espai per viure.

On tothom que estimi la llibertat hi ha d'anar, aquest any i els que vindran, és a la manifestació reivindicativa

Pere Ortega • Membre del Centre d'Estudis per la Pau J.M. Delàs
 opinio@setmanaridirecta.info

Feta la llei, feta la trampa

Les ONG que participaven de la campanya espanyola "Adéu a les armes" van celebrar com un pas endavant la Llei de Comerç d'Armes (12/2007) que regulava les exportacions de material militar. Des del Centre Delàs vam advertir que aquesta llei, l'única que feia era convertir el reglament anterior sobre comerç d'armes en llei, però que no avançava en res substancial. Les dues raons de la nostra crítica eren: una, que el govern es reservava el dret a continuar exportant armes obeint a criteris "d'interessos econòmics, comercials i industrials". És a dir, mentre l'Estat espanyol havia

subscrit l'acord de Posició Comuna sobre exportacions d'armes de la UE que regula els criteris que desaconsellen la venda d'armes a països que estan en conflicte armat, que violen els drets humans, que gasten més en armes que en despeses socials, que puguin pertorbar la pau d'una regió... la nova llei deia que, per sobre dels criteris ètics, estan els "interessos" econòmics espanyols.

La segona qüestió no era menys important. La llei consagra el "secret d'Estat" ja existent en el reglament anterior de no fer públiques les actes d'exportacions d'armes. Aquí, el Govern es refugia-

va en la llei de secrets oficials per no informar de quin tipus d'arma s'exporta (només diu la categoria

Amb la nova llei, el govern es reserva el dret a continuar exportant armes per interessos econòmics

del producte); i qui la compra (només es menciona el país de destí) però no diu si és l'Estat o un particular.

Les exportacions de l'any 2008 han estat de 934,45 milions d'euros, un 0,2% superior a les de 2007, i l'informe indica que una tercera part de les exportacions espanyoles han anat a parar a Israel, Colòmbia, Marroc, Turquia, Aràbia Saudita, Índia, Pakistan, Veneçuela, Indonèsia, Singapur, Tailàndia, Sri Lanka, Angola, Ghana... països tots ells que, per una raó o una altra, vulnereu clarament l'esperit de la llei. Aquesta situació hauria de fer que les

ONG emprenguin de nou la campanya contra les exportacions d'armes espanyoles, donat que la llei és immoral i il·legal. Immoral, perquè es un negoci basat en el sofriment de la població. Il·legal, perquè la llei de secrets oficials només permet classificar una informació quan el coneixement públic de la mateixa pot posar en perill la seguretat de l'Estat. Però, ¿conèixer les armes que s'exporten posa en perill la seguretat de l'Estat espanyol? O potser es tracta de preservar els interessos de les indústries d'armes espanyoles que no volen que se sàpiga quina classe d'armes venen.

, impressions

. A LA CANTONADA

ECONOMIA

L'Escola de Frankfurt, avui

Guillem Fernández Evangelista

El Seminari d'Economia Crítica Taifa està realitzant una tasca imprescindible per apropar als moviments socials els instruments necessaris per a la comprensió de les variables que determinen la dinàmica de la societat on vivim. Així ho demostra l'infinit nombre de xerrades i cursos de formació realitzats durant aquest any o el darrer informe d'economia crítica publicat aquest mes de juny, *Apunts teòrics per entendre la crisi*, altament recomanat. Però el més important és que no ho fa per als moviments socials sinó des dels moviments socials, com un col·lectiu més basat en l'assemblearisme i que vol (juntament amb d'altres) transformar la societat. Fa poc es va realitzar l'assemblea general on s'hi van tractar temes com l'evolució de la crisi o el programa per al curs vinent, però alhora, com sempre, s'aprofiten aquestes ocasions per aprofundir sobre corrents de pensament o altres. Aquest cop li va tocar a l'Escola de Frankfurt. Què era? I sobretot perquè ens interessava parlar d'aquestes persones en aquests moments?

L'Escola de Frankfurt es va fer realment famosa durant els anys cinquanta i seixanta. Negar la seva influència a les revoltes del 68 seria un greu error, tot i que la seva essència era la lluita teòrica i no pas la pràctica. Com explicava Manuel Sacristán, quan els estudiants de Theodor Adorno (un dels referents de l'Escola de Frankfurt) van decidir que s'havia de fer quelcom pràctic, la resposta del professor va ser "la revolució mai". Tot i que no sé si li van fer molt de cas perquè una de les seves estudiants, Ulrike Meinhof, va acabar fundant la Facció de l'Exèrcit Roig; cal dir, però, que la RAF no va ser mai conceptualitzada com a una organització de masses, sinó com un cavall de Troia per aguditzar les contradiccions polítiques. Així doncs, queda obert el dubte.

Tornant a l'exposició realitzada al Seminari Taifa, veiem que la constant de l'Escola de Frankfurt és la necessitat de fomentar el pensament crític i aquest implica buscar la negació, analitzar el "què és" front el "què hauria de ser", perquè a la negació és on es troba la utopia i la possibilitat de canvi. Per tant, sempre neguen, no proposen. Una altra característica de l'Escola de Frankfurt és que la teoria i la pràctica són les cares d'una mateixa moneda i, com que el leninisme va aportar eminentment pràctica, opten per practicar amb la teoria, ja que aquesta també és capaç de canviar la realitat. Per altra banda consideren que "l'absolut no existeix, tot és relacional", és a dir, tot s'ha d'analitzar en el seu context. Per exemple, una persona no és una exclosa social per definició, sinó que, per afirmar-ho, l'hem d'ubicar en relació al sistema social on viu i aclarir de què se l'exclou i com. Però si qüestionem que el procés contrari -la inclusió social d'aquesta- representaria la inclusió al sistema, -un sistema capitalista que no volem- les contradiccions s'evidencien. És en aquest sentit que en els conceptes i el llenguatge s'ha de lluitar constantment. Si no anomenem les coses pel seu nom, perdem la lluita. Utilitzar els conceptes del sistema és una derrota i, per tant, als mitjans de comunicació és on s'hi juga la batalla de les idees. Evidentment, no tot són flors i violes i l'Escola de Frankfurt també ha estat titllada d'elitista, pessimista i academicista, però, tot i això, es poden desprendre reflexions interessants, com per exemple, que la crítica constant és imprescindible, el canvi és possible, tot és relacional i, per què no, el Seminari d'Economia Crítica Taifa i el setmanari DIRECTA hi juguen un paper.

. EL CIGALÓ

"L'atenció als desafavorits ha perdut la vessant religiosa i s'ha anat constituint com a dret"

Anna Oliva Prim. TREBALLADORA SOCIAL

Ha treballat per entitats i per l'administració, en grans i petits municipis de Girona, Lleida i Barcelona, i ha viscut importants canvis en política social.

Salut Colomer

Comences a treballar el 2000 per Unió de Pagesos a Alcarra... Eren els inicis de la contractació en origen. Facilitàvem l'allotjament als treballadors i la relació entre uns i altres. També vas ser a la tancada a les esglésies. Els immigrants que eren aquí van aconseguir molt ressò organitzant-se en un espai neutral i l'Estat va haver de pactar unes garanties i facilitar-los permisos. Nosaltres vam ocupar-nos de reubicar-los fins la resolució de cada cas. En vam atendre milers. Entres a l'Atenció Social Bàsica amb el govern de Zapatero, com viviu les seves promeses socials? La majoria s'han aplicat, però no s'ha previst l'abast econòmic i per molts

dels ciutadans ha resultat un fracàs: compleixen els requisits, però no hi ha pressupost. Com evoluciona l'atenció al ciutadà? En funció de la societat i l'organització dels recursos. L'atenció als desafavorits ha perdut la vessant religiosa i s'ha anat constituint com a dret. Primer donàvem ajuts bàsics destinats als nivells més precaris. Quan s'introdueix la idea d'universalitzar els recursos, com la Llei de dependència, s'atenen les necessitats de més ciutadans. I amb la crisi? Un ventall d'usuaris molt més gran entra en els mateixos barems i s'han hagut de replantejar els recursos per atendre'ls. En molts casos donem ajudes d'aliments i subministraments perquè l'usuari mitjà destini l'atur a pagar l'allotjament.

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

ILP

Jordina Sanchez-Amat
Barcelona

Vaig obrir el sobre de la darrera DIRECTA amb avides: què hauran posat sobre el tema? Serà prou informatiu com perquè la gent surti al carrer? Hauran pogut mostrar la importància de tot plegat? Primera desil·lusió: no n'apareix res a la portada. Segona, tercera, gairebé enèsima desil·lusió: no hi ha res de res. I finalment ho trobo: una columna. La DIRECTA li havia dedicat una columna a la lluita contra els transgènics (i tot el que aquests comporten), trobant-nos a la "recta final", just la setmana més decisiva, quan estan a punt de tombar la ILP sense cap mirament.

Entenc els problemes d'haver de decidir què surt, com, quant espai se li dedica a cada cosa. No és fàcil. Però aquest cop crec que us heu equivocat, perquè el moment requeria insistir encara més en el tema, sobretot abans de la manifestació. I el que ha passat té moltes lectures: serà una redacció massa urbanita? No s'ha sabut valorar la importància del moment en què ens trobem del procés? N'estem farts de parlar sempre del mateix? N'estem tips de publicitar manifestacions? No s'ha vist que hi hagués notícia? S'ha pensat que ja es trauria quan s'hagués fet la manifestació, perquè llavors potser hi hauria alguna novetat? No s'han sabut explicar prou bé totes les implicacions del tema com perquè des de la DIRECTA s'hagi vist necessari fer-ne més ressò?

Evidentment, us ho plantejo perquè ens teniu tan ben acostumades, setmana rere setmana, que a la mínima que us despiesteu ens veiem obligades (i de fet, invitades) a dir-ho.

Finançament i sequera

Màrius Viella
La Bisbal d'Empordà

No no sé si el sr. Montilla és conscient que ja no sap ni per on ha de sortir, quan ha de contestar per defensar la col·laboració amb el PSOE, en referència al finançament; això, sense tenir en compte que el PSOE governa a Madrid amb els vots dels catalans, i que ell és president de la Generalitat pels vots d'una part dels catalans, una majoria dels quals, se senten enganyats i manipulats, fins al punt que en els propers comicis l'abstenció pot ser desesperant, donat que en aquests moments ja és preocupant.

Dient que el finançament es resoldrà "tan bé com la sequera", crec que no és conscient del que diu, perquè el factor sequera l'ha solucionat la meteorologia: la saviesa de la natura ha tret les castanyes del foc als polítics que només es recorden de Santa Bàrbara quan plou. No vull parlar dels milions d'euros que la poca capacitat de gestió, administració i distribució del diner públic ha provocat tant de perjudici als catalans amb projectes per intentar garantir l'aigua a sectors d'interès privat contra l'interès col·lectiu, tant en el sector agrari com en el públic. La solució que aquest govern ha buscat per prevenir futures sequeres és fer inversions que no garanteixen els recursos naturals, com l'aprofitament de les aigües plujanes, sinó que ha estat la desalinització de l'aigua del mar, per portar-la als sectors distribuïdors, amb un elevat consum energètic i de contaminació ambiental, repercutint en el preu del producte que, de ben segur, ens hi posarem la mà, com ja vam haver de fer amb el lloguer de vaixells i la compra de

canonades en el proppassat problema "sequera".

Mal exemple ha posat per intentar suavitzar la tensió que, ja fa temps, l'Estatut i el finançament a mans del sr. Zapatero i el TC estan provocant als catalans, que tornarem a ensopegar amb la mateixa pedra, com és lògic en els humans.

Llei d'Educació de Catalunya

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

D'uen els diputats de CiU, PSC i ERC que la LEC (Llei d'Educació de Catalunya) és la "lleï més important de tota la legislatura". De què serveix tenir un tripartit d'esquerreres al govern, si quan han de fer lleis importants s'alien amb la dreta, deixant un membre del govern fora del pacte? Aquesta llei educativa segueix apostant i afavorint les escoles concertades, no és això el que fa falta a un país amb desigualtats socials manifestes. No és aquesta la política educativa que cal per promoció la igualtat de condicions i restituir deutes socials amb les classes més desfavorides. És trist adonar-se de fins a quin punt la classe política no mira pel bé comú. És trist, però molt real, que ha de ser la ciutadania la que reivindicui el bé comú. ¿Serem capaços, la ciutadania, d'organitzar-nos de manera que arribem a imposar agendes socials? És trist adonar-se que la ciutadania està terriblement desorganitzada i despolititzada mentre es manté: o bé sobreviuint com pot, o bé entretint consumint de manera alienada.

, així està el pati

Els sindicats rebutgen
la Llei d'Educació | PÀG. 11

V de Vivienda torna a mobilitzar-se al carrer | PÀG. 12

Collserola no serà aquest any
Parc Natural | PÀG. 13

Bloquejada la ILP de Som lo
que Sembrem | PÀG. 17

QUECHUA

GIRONA · LA CUP DE GIRONA CRIDA AL BOICOT PERQUÈ NO S'HA CONSULTAT A LA CIUTADANIA SOBRE LA CURSA

El pas del 'Tour' per Catalunya suposa una despesa de més d'un milió d'euros

Les despeses inicials són de 820.000 euros, prop de 140 milions de les antigues pessetes sense comptar la despesa en publicitat i la senyalització dins les ciutats

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

La despesa milionària que suposa el pas del *Tour* de França per terres catalanes desperta fortes discrepàncies públiques entre diversos sectors, com la CUP de Girona o els Maulets. Els dies 9 i 10 de juliol, la cursa francesa recorrerà prop de 400 quilòmetres entre Girona i Andorra i farà nit a la ciutat de Barcelona.

140 milions de les antigues pessetes
Les dues capitals catalanes han hagut de pagar més de 700 mil euros a l'organització. L'Ajuntament de Barcelona n'ha assumit mig milió i la resta se'ls han repartit entre l'Ajuntament i la Diputació de Girona. A aquesta despesa, cal afegir-hi els 120.000 euros que suposa el dispositiu extraordinari per senyalitzar totes les carreteres, com informa el di-

Les entitats opositores al pas del 'Tour' demanen més despesa social i de promoció de l'ocupació

rector del Servei Català de Trànsit, Josep Pérez Moya. D'aquesta manera, les despeses inicials són de 820.000 euros, prop de 140 milions de les antigues pessetes, sense comptar la despesa en publicitat i la senyalització dins les ciutats, que dobraria el preu, com a mínim.

Una desena part del pressupost del *Tour* -que segons la pròpia organització se situa en uns 100 milions d'euros (prop de 17.000 milions de

L'ajuntament de Barcelona promou el pas del 'Tour' com un esdeveniment turístic més de la ciutat

pessetes)- prové dels drets que paguen les ciutats etapa. A aquests drets, cal sumar-hi la despesa que suposa organitzar una roda de premsa per rebre centenars de periodistes o els inconvenients que pot provocar una caravana de prop de 2.400 cotxes -que, durant la cursa, poden ocupar uns vint quilòmetres, segons dades de la pròpia organització.

La CUP de Girona denuncia que aquesta cursa només entorpirà la vida ciutadana i restarà recursos econòmics per actuacions prioritàries. L'alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, pensa el contrari i afirma que la despesa directa de més d'un milió d'euros entre el pagament a l'organització i el dispositiu desplegat impulsaran la ciutat a nivell mundial i que el pas

de la cursa serà un gran negoci, ja que es calcula un increment de l'ocupació hotelera del 10% pel dia 9 de juliol. Els vaticinis econòmics del consistori van més enllà i calculen que "si els minuts de protagonisme a les televisions de tot el món que donarà el *Tour* a Barcelona s'haguessin de pagar, costarien 30 milions d'euros".

Menys inversió social, més publicitat
De moment, l'arribada del *Tour* s'anuncia per tota la ciutat. Fins i tot a les 6.000 bicicletes del Bicing, moltes d'elles en mal estat, però perfectament publicidades. Marta, una usuària del Bicing que agafa la bicicleta cada matí a l'estació de Bac de Roda, es queixa perquè "és un detall lleig i, alhora, simptomàtic", ja que hi ha bi-

cicletes fora d'ús des de fa una setmana "i es van molestar a posar la publicitat, però no pas a reparar-les totes".

Les entitats opositores al pas de la cursa demanen més despesa social i de promoció de l'ocupació per evitar "abocar els recursos econòmics en actes puntuals, mancats de continuïtat i de dubtós benefici per la majoria dels ciutadans" que, a més, no deixen millores en els equipaments o la mobilitat.

Boicot a la política de fets consumats
La CUP de Girona i Maulets fan una crida a boicotejar el *Tour* de França al seu pas pels municipis gironins a causa, entre altres motius, "de la despesa social desorbitada" i pel fet "que no hagi comptat amb el vисти-

plau ciutadà". En aquest sentit, denuncien la comercialització exagerada de l'esport i consideren que aquesta cursa "no s'ha de confondre amb les polítiques de promoció del ciclisme i els esports en general ni amb els hàbits saludables", en una clara al·lusió als casos de dopatge que -any rere any- taquen la imatge d'aquest esport.

Les denúncies de la CUP respecte la manca de participació a l'hora de decidir si es demanava a l'organització que el *Tour* passés per terres catalanes contrasten amb la crida de l'alcalde de Barcelona perquè la cursa sigui "una gran festa de participació", que consistirà a aixecar 400.000 cartolines grogues. Davant aquesta política de fets consumats, la CUP de Girona fa una crida a la ciutadania perquè exigeixi que se la consulti "sobre l'ús dels seus carrers i places", perquè no serveixin simplement d'aparador publicitari per determinades empreses "com els fabricants de material esportiu o les financeres". La posada a punt d'aquests carrers i places, amb l'únic criteri del pas del *Tour* i no per les necessitats dels barris, demostra "un cop més, com els cabals públics es posen al servei de l'interès privat".

Una altra manera de col·laborar amb el pas del *Tour* serà "utilitzar el sentit comú" a l'hora de desplaçar-se per la ciutat comtal, com demana el delegat d'esports local Pere Alcobert. I és que els accessos a Barcelona es veuran severament afectats des del migdia fins a mitja tarda. El dia 9 es preveuen retencions molt intenses a diversos trams de la C-35 i la C-31 al Vallès Oriental, la Selva i el Baix Empordà, mentre que, el dia 10, es preveuen retencions intenses a la N-260 a l'alçada de la Seu d'Urgell, a la C-55 entre Olesa i Monistrol de Montserrat i a la C-25 entre Sant Joan de Vilatorrada i Manresa.

, així està el pati

RIBERA ALTA • CENSURA

El PP d'Alberic obliga a suspendre el Festalberic

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Després de sis mesos d'obstacles i de preparació detallada del Festalberic –un festival musical que se celebra a Alberic (Ribera Alta)–, Iniciativa per Alberic (IxA) va decidir suspendre el concert previst per aquest 4 de juliol a causa dels requisits exigits a darrera hora per l'Ajuntament –governat pel PP– i del perjudici econòmic que això podia suposar per l'organització. Segons informa IxA, mai se'ls va donar cap facilitat per poder tirar endavant l'esdeveniment en un espai públic. La darrera petició del consistori va ser una fiança de 120.000 euros per poder fer el concert al camp de futbol del municipi, cosa que va obligar l'organització a trobar un lloc alternatiu de caire privat. La gota que va fer vessar el got va ser l'exigència d'un informe del Col·legi d'Arquitectes –quinze dies abans de l'esdeveniment– que amb prou feines podria haver arribat el mateix dia del concert. Aquests requeriments del govern municipal i la sospita que aquest no seria el darrer subterfugi legal utilitzat per impedir la celebració del Festalberic han fet que l'organització suspengués el concert on havien de participar, entre altres, els cantautors Cesc Freixas i Pau Alabajos o el grup La Gossa Sorda.

MANRESA • MOBILITAT

Un centenar de persones protesten pel servei de Renfe

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

La Plataforma Ciutadana de Celebració dels 150 anys de la Renfe va organitzar una jornada de protesta el dia 3 de juliol per denunciar la manca d'infraestructures i serveis que permetin reduir el temps del trajecte entre Manresa i Barcelona. La plataforma –creada recentment– va convocar aquesta jornada reivindicativa, sota el lema *Renfe: 150 anys robant-nos el temps*, el dia que es complien 150 anys de l'arribada del tren a Manresa. Com a contrapunt a l'acte institucional, la Plataforma va organitzar una concentració sorollosa durant l'acte oficial a l'estació de la Renfe que representava la inauguració del trajecte Manresa-Barcelona de l'any 1859.

La mobilització va continuar amb una marxa cap a l'edifici del Casino, on es va fer una xerrada a càrrec de l'historiador manresà Francesc Comas i el representant de l'Associació per la Promoció del Transport Públic Ricard Riol. A través del manifest que es va llegir, la Plataforma demana als dirigents polítics locals que aconseguixin millores del servei de Renfe i una via directa de Manresa a Barcelona. També ha expressat que hi haurà més mobilitzacions en aquest sentit.

GIRONA • EL MAJOR NOMBRE D'ESTACIONS ES CONCENTREN AL CENTRE DE LA CIUTAT

Es preveu la instal·lació d'un sistema públic de bicicletes a la ciutat de Girona

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

L'àrea de Mobilitat i Coordinació Territorial de l'Ajuntament de Girona ha fet públic, recentment, el pla de promoció de l'ús de la bicicleta. La iniciativa disposa d'una sèrie de mesures, entre les quals hi ha la implantació del Sistema Públic de Bicicletes, que es posarà en marxa el proper mes de setembre. L'Ajuntament equipara aquest servei amb el de lloguer públic de bicicletes de ciutats com Burgos, Logronyo o Gijón –on s'aposta per concentrar el major nombre d'estacions a les zones més centríques de la ciutat– i en contraposició al model de Barcelona, que té un desplegament de bicicletes relatiu i equiparable a cada barri de la ciutat. En el cas de Girona, el servei disposarà de 160 bicicletes repartides en vuit estacions, situades

a la plaça Catalunya, a l'avinguda Ramon Folch, a Emili Grahit amb Països Catalans –a tocar del centre cívic Pla de Palau–, a l'estació d'autobusos i de tren, a la plaça Pere

Calders, a Can Gibert del Pla, al Pont del Dimoni de Santa Eugènia i al carrer Ter del barri de Taialà. Aquesta darrera, tot i formar part del projecte inicial, encara era dub-

te arran de la possibilitat d'establir una estació a Salt, fet que dependria d'un possible acord entre els dos ajuntaments. No obstant això, segons ha declarat el portaveu de la Plataforma gironina Mou-te en Bici, la pròpia alcaldessa de Salt (del mateix partit polític que l'alcalde de Girona) hauria assegurat que no s'ha avançat en el tema.

L'Ajuntament de la ciutat ha engegat un procés participatiu per decidir el nom que tindrà el futur servei de bicicletes públiques. Aquest procés, que s'anuncia tres dies abans d'enegar-se, consta de tres fases, amb una setmana de marge cadascuna.

També es va tramitar d'urgència (amb un marge d'onze dies) la convocatòria pública per les empreses interessades a portar el subministrament de les bicicletes, les estacions i el sistema de gestió per la seva implantació a la ciutat.

ENTREVISTA • MIQUEL LLOP, REPRESENTANT DE LA PLATAFORMA MOU-TE EN BICI

'Poques bicicletes i poques estacions és com poques línies de bus i poca freqüència'

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Sembla que ja arriba el Bicing a Girona. Com es viu des de la plataforma?

Evidentment, ens n'alegrem. Creiem que és molt més fàcil promoure l'ús de la bicicleta a través del Bicing que no pas aconseguir que aquest Ajuntament faci una política coherent de l'ús de la bicicleta, ja que implica una feina constant al llarg d'una sèrie d'anys. Com a plataforma, ja vam proposar aquest tema l'any 2007. Va passar la partida pressupostària de l'any 2008 sense que se'n fes cap esment. Van dir que estaria en funcionament a principis de 2009, però tampoc no s'hi va destinar cap partida concreta. Finalment, sembla que la instal·lació està prevista pel setembre de 2009. Ens preocupa, però, que això no s'hagi previst abans de començar les obres del tren d'alta velocitat i abans del temps de crisi, que és precisament quan és més important estendre l'ús de les bicicletes per estalviar els costos del transport en cotxe per la ciutat.

Coneixent la llarga trajectòria de la plataforma –quasi tretze anys d'activitats–, quina relació heu tingut amb l'Ajuntament prèviament i durant la implantació del Bicing?

Zero. Durant anys, hem intentat tenir una bona relació amb l'Ajuntament, però sembla que ells tenen la idea que nosaltres anem en contra seva i de l'Àrea de Mobilitat. Nosaltres no anem en contra de ningú, simplement oferim propostes per millorar el pla de mobilitat municipal. Durant els darrers anys, hem

participat com a organitzadors a tres jornades sobre la bicicleta que s'han fet a Catalunya, amb ponents d'arreu del món. Precisament, una d'elles era sobre la bicicleta pública i la cap de l'Àrea de Mobilitat no hi va assistir. Per això encara se'ns fa més estrany que l'Ajuntament no ens hagi tingut en compte per res.

I què en penseu del projecte que es presenta del Bicing a Girona?

Considerem que és molt insuficient. A veure, qualsevol transport públic –individual o col·lectiu– falla quan no té prou cobertura sobre el territori.

Un sistema de Bicing amb poques bicicletes i poques estacions és l'equivalent a un sistema d'autobús amb poques línies i poca freqüència. Considerem que, com a mínim, hi hauria d'haver el doble de punts. El gran error també ha estat no comptar amb les poblacions veïnes de Salt i Sarrià de Ter. Sarrià va ser una oportunitat històrica perduda ja que, quan es va fer el nou vial de dos carrils per sentit, no es va preveure cap vial ni per vianants ni per carril bici. El trajecte ideal per bicicleta és entre dos i cinc quilòmetres –menys no té tant de sen-

tit– i aquesta és la distància que hi ha entre els dos municipis. El transport públic ha de ser un servei, no ha de ser rendible econòmicament. Necessita una inversió, com l'educació o la sanitat. Algú ha avaluat la rendibilitat econòmica d'una variant?

Un altre tema que ens estranya és la pressa amb què s'ha fet. L'excusa que dóna l'Ajuntament és que depèn d'una subvenció de l'Institut Nacional de l'Energia, però ens sembla molt estrany que s'exigeixi tenir-ho adjudicat, planificat i instal·lat amb tres mesos.

ALBERT GARCIA

, així està el pati

CATALUNYA • L'APROVACIÓ ES PRODUEIX DESPRÉS DE TRES VAGUES DEL PROFESSORAT

CIU, PSC i ERC aproven la LEC amb el rebuig frontal dels sindicats

JOSÉ VICENTE SÁNCHEZ

Concentració davant el Parlament català el dia de l'aprovació de la Llei d'Educació de Catalunya, rebutjada totalment per USTEC i CGT.

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El dimecres 1 de juliol, el Parlament va aprovar la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) amb els vots a favor del PSC, CIU, ERC i ICV-EUIA -que va votar en contra d'alguns títols com el IV i el XII, referents al Servei Educatiu de Catalunya i al finançament d'escoles privades amb fons públics- i el vot en contra del PP i Ciutadans -que rebutja la gran majoria d'articles de la llei. La LEC, que ha dividit el tripartit, ha estat aprovada gràcies a l'acord estable entre el PSC i CiU per evitar modificacions constants en matèria educativa cada

El desplegament de la llei dependrà d'uns professors que s'hi oposen frontalment

cop que hi hagi un canvi de color a l'executiu. Tanmateix, aquesta aprovació ha unit els sindicats de mestres i els col·lectius d'estudiants en una oposició frontal a una llei que, com asseguren, "no aporta cap millora al sistema educatiu".

El procés que ha dut fins a l'aprovació de la LEC va començar amb la signatura del Pacte Nacional per l'Educació, que ja va crear dissenti-ment perquè va excloure sindicats com la USTEC -el majoritari- i la

CGT, que denunciaven que el Pacte no resol·lia l'actual situació d'escolarització diferenciada per classe social i origen cultural. Així, la creació de consens que havia de suposar la discussió i l'aprovació de la llei ha estat més aviat el contrari, ja que ha provocat el rebuig total o parcial dels sindicats -que han convocat més de tres vagues, concentracions i altres protestes-, a més d'obrir el debat social sobre la situació actual de l'educació pública.

Una llei polèmica

La llei planteja un model obert que deixa molts aspectes en mans del seu desplegament. La LEC crea una xarxa única d'escoles amb els mateixos drets i obligacions sota el nom de Servei d'Educació de Catalunya -i no Servei Públic Educatiu com reclamaven els sindicats-, fixa un percentatge màxim de persones immigrants escolaritzades per centre, amplia la possibilitat d'estendre els concerts a Batxillerat i FP i no exclou que els centres privats que segreguen l'alumnat per sexe rebin fons públics. La llei preveu l'escolarització mixta només com a opció preferent i no d'obligat compliment. Aquest punt ha generat controvèrsia i ha fet que ICV es desmarqui del vot favorable, tot i que ha recolzat la *Ley Orgánica de Educación* (LOE) que ja preveia no penalitzar els centres que separen nenes i nens. La llei blindava el català com a llengua vehicular als centres i elimina l'obligatorietat de la tercera hora de castellà -cosa que ha fet que PP i Ciutadans reiterin el seu rebuig a la llei. Un dels punts que

ha generat més malestar és el canvi de model de gestió dels centres que impulsa l'autonomia de centres, basada en la diferenciació segons els resultats escolars, i un model empresarial que permet que l'equip directiu seleccioni, avaluï i nomeni el professorat, cosa que atorga més autoritat a la direcció en detriment del règim assembleari de direcció dels centres. Així, hem pogut sentir com Irene Rigau, diputada de CiU al Parlament, afirmava al programa *Els Matins de TV3* que "s'ha de substituir la participació per l'autoritat a les aules, després que la participació substituís l'autoritarisme". En aquest sentit, la llei preveu un model d'avaluació punitiva i d'increments retributius pel professorat segons els resultats que obtinguin.

Oposició dels sindicats

El sindicat majoritari USTEC lamenta profundament "que un govern, pretesament d'esquerres, aprovi una llei que va en contra de l'educació pública i a favor de la seva privatització". Així mateix, reconeix que les mobilitzacions han servit per frenar alguns aspectes negatius de la llei i, per tant, es comprometen a continuar lluitant per un desenvolupament que no perjudiqui l'ensenyament públic. Per la seva part, la CGT-Ensenyament ha demanat als grups parlamentaris que escoltin la veu de la majoria del professorat i no donin el vistiplau a una LEC que, segons el sindicat, "suposarà el final d'un model d'escola pública integradora, cohesionada, laica i de qualitat".

D'altra banda, altres sis sindicats i entitats signants del Pacte Nacional per l'Educació s'han desmarcat i no han donat suport a la LEC. Són l'Associació de Joves Estudiants de Catalunya (AJEC), l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes de Catalunya (FAPAC), la Federació d'Associacions de Pares d'Educació Secundària (FAPAES), el Moviment de Renovació Pedagògica (MRP), CCOO i UGT. Consideren que algunes de les seves demandes no han quedat satisfetes a la versió final de la llei i

Sis sindicats i entitats signants del Pacte Nacional per l'Educació no han donat suport a la LEC

que aquesta trenca amb el consens del Pacte Nacional per l'Educació, ja que trenca amb l'escolarització de l'alumnat independentment de la seva condició socioeconòmica o cultural i no preveu una oferta pública suficient. Així doncs, el desplegament de la llei no estarà exempt de conflicte dins la comunitat educativa ja que el fet que l'execució de la LEC depengui d'uns professors que s'hi oposen frontalment fa preveure que la seva aprovació no acabarà amb l'enfrontament entre l'administració i la comunitat educativa.

CASTELLÓ • LLUITA

El pres anarquista Joaquín Garcés és alliberat

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Joaquín Garcés va recuperar la llibertat el dimecres 1 de juliol, després de passar més de 22 anys empresonat -des de 1980-, condemnat per expropiacions i actes de sabotatge. Recentment, Garcés havia denunciat que el seu cas era una "cadena perpètua encoberta", ja que diferents instàncies s'havien pronunciat i havien reconegut que ha romàs cinc anys més a la presó de manera il·legal. El 4 de juliol, s'havia convocat una manifestació que havia d'anar cap a la presó de Castelló on es trobava pres però, uns dies abans i sense cap explicació, Garcés va ser traslladat a Madrid i, allà, va ser posat en llibertat. Les seves primeres paraules des del carrer han estat de gran satisfacció, ja que entén la seva excarceració com una victòria de la lluita col·lectiva.

BARCELONA • REPRESSIÓ

Judici a l'Alfonso el 14 de juliol

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

L'activista de l'Hospitalet de Llobregat acusat d'agredir un mossos d'esquadra durant una manifestació serà jutjat el 13 de juliol a la nova Ciutat Judicial. Alfonso H. s'enfronta a una petició fiscal de tres anys de presó i 5.000 euros de multa perquè els Mossos d'Esquadra li imputen el trencament del nas d'un policia que feia servir una arma no reglamentària -el *kubotan*- per controlar una manifestació en defensa dels espais alliberats que va ser encerrada totalment per la policia el maig de 2007 als carrers de Barcelona. La campanya de suport ha insistit en la il·legalitat del *kubotan* i els muntatges repressius contra els moviments socials.

BARCELONA • REPRESSIÓ

Dues detencions per l'acció al CIRE

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Dues persones van ser detingudes pels Mossos d'Esquadra el dijous 2 de juliol. Una, al matí, quan anava a agafar el seu cotxe i la segona, quan va anar a la comissaria a veure com estava la primera detinguda. Se les acusa de danys i desordres per una acció de solidaritat amb la vaga de fam d'Amadeu Casellas que es va fer al CIRE del barri de Gràcia (Barcelona) el 28 de maig. També estan acusades de desobediència i resistència a l'autoritat, ja que segons l'atestat policial, les persones que van dur a terme l'acció es van refugiar al Centre Social Okupat Blokes Fantasma i, des d'allà, els llençarien pedres mentre preparaven artefactes que no van arribar a utilitzar.

, així està el pati

BARCELONA • EL 23 DE JULIOL TINDRÀ LLOC UNA ACCIÓ DURANT LA SUBHASTA A SABADELL D'UN PIS PRÈVIAMENT DESNONAT

Asseguda a la plaça Catalunya per reivindicar l'accés a un habitatge digne

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Fa tres anys, milers de persones es van manifestar a Barcelona per reivindicar el dret d'un habitatge digne sota el lema *No tindràs una casa en la puta vida*. Ara, en plena crisi capitalista, els col·lectius agrupats sota el nom V de Vivienda tornen a sortir al carrer per denunciar que, malgrat el descens dels preus, l'habitatge continua essent tant inaccessible com abans. Amb l'objectiu d'exigir una sèrie de mesures a l'administració, V de Vivienda va convocar una asseguda a la cèntrica plaça de Catalunya de Barcelona, el diumenge 5 de juliol.

La jornada va consistir en una sèrie de tallers oberts i *performances* al voltant de la problemàtica de l'habitatge, que van comptar amb la participació de desenes de persones. Algunes de les mesures proposades pels participants són la creació d'un parc d'habitatge públic de lloguer a partir de l'expropiació de vivendes actualment buides i la des-

penalització de l'ocupació dels espais en desús, la reforma de la llei hipotecària i la prohibició de la venda de sòl públic.

Una de les entitats participants a l'asseguda, la Plataforma d'Afectades per les Hipoteques, va aprofitar l'ocasió per convocar als partici-

Denuncien que, malgrat el descens de preus, l'habitatge continua essent tant inaccessible com abans

pants a l'acció que es farà el proper 23 de juliol als jutjats de Sabadell, on es subhastarà el pis d'una família de la localitat afectada per un procediment d'execució hipotecària i a la qual el banc reclama gairebé 400.000 euros de deute.

'Conga' durant la concentració de V de Vivienda de dissabte 4 de juliol a Barcelona

ENTREVISTA • ADA COLAU, IMPULSORA DE LA PLATAFORMA D'AFECTADES PER LES HIPOTEQUES

'La nostra filosofia és que la gent afectada s'autoorganitzi'

La Plataforma d'Afectades per les Hipoteques va néixer el febrer d'aquest any amb l'objectiu d'organitzar el gruix de famílies que es veuen incapaces de fer front a la seva hipoteca a causa de la precarització laboral i l'augment de l'atur que comporta la situació actual de crisi econòmica.

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

Aquest any, prop de 80.000 persones es veuran afectades per execucions hipotecàries. En què consisteix aquest procés?

La majoria de contractes hipotecaris contemplen que, si l'hipotecat deixa de pagar una quota, el pis queda en mans de l'entitat financera. Aquest tràmit és el que s'anomena execució hipotecària. Només amb un mes d'impagament ja es pot començar el procés, que només pots aturar -en el millor dels casos- si pagues les quotes endarrerides, amb els altíssims interessos acumulats i les costes judicials. Però la major part de les vegades, el procés acaba en judici i, llavors, no hi ha manera de fer saber al jutge que t'has quedat a l'atur o has caigut malalt. No hi ha cap diferència entre deixar de pagar perquè no pots o perquè no vols!

Hi ha entitats més dures que d'altres a l'hora d'engegar execucions hipotecàries?

En realitat no. A nosaltres ens arriben afectats de totes les entitats, des de

Banco Santander -que subcontracta empreses de cobrament de morositats- fins a les caixes, que teòricament tenen participació pública i una funció més social que les distingeix de la banca privada. L'única que ha intentat rentar la seva imatge és Caixa Catalunya, que ha fet una campanya pública dient que acceptaria dacions en pagament -liquidar el deute a canvi de quedar-se el pis- i deixaria que les afectades es quedessin en règim de lloguer, però no ho està fent. I el pitjor és que no ha de donar explicacions a ningú.

Quines mesures reguladores ha pres el govern davant la problemàtica?

Totes les mesures que ha aprovat donen més llibertat d'actuació i més cobertura a les entitats financeres. La darrera reforma, sense anar més lluny, respon a una exigència dels bancs i les caixes. Per pal·liar les seves pèrdues arran de la devaluació del preu de l'habitatge, la reforma permet que les entitats exigeixin a la persona hipotecada que doni més garanties per poder continuar amb el préstec. És a dir, com que el valor del pis ara és inferior a la quantitat del préstec, el

ELOI DE MATEO

banc i reclama que hipotequis una altra propietat per igualar el valor. En cas contrari, tot i que no hagi deixat d'abonar les mensualitats, l'entitat pot liquidar el contracte i quedar-se amb el pis. I tu, per descomptat, hauries de fer front igualment a un deute amb el banc, perquè ara el teu pis està devaluat i només cobreix una part del préstec.

També va llançar la moratòria ICO...

Aquesta mesura, a la pràctica, només beneficia les entitats financeres. Tot i que el govern ho va presentar com una ajuda a les famílies que no poden fer front a la hipoteca, els requisits que s'han de reunir per beneficiar-se'n la

fan molt inaccessible. A més, és de compliment voluntari pels bancs i caixes. Hi ha casos de persones que, tot i reunir els requisits, es van trobar amb la negativa de l'entitat financera d'aplaçar el pagament de la hipoteca.

Quina és la funció de la Plataforma d'Afectades per les Hipoteques?

La filosofia del col·lectiu -que agrupa unes 350 famílies- és que la gent afectada s'autoorganitzi per denunciar la situació que viu i la criminalització a la qual l'estan sotmetent, de forma perversa, les entitats financeres i els mitjans de comunicació, que afirmen que la gent hipotecada és l'única responsable del que està succeint. Així,

el primer que es fa és assessorar la família perquè conegui els seus drets i entengui el seu contracte hipotecari, que en la majoria de casos se signa sense saber què implica. Però sabem que el problema no només es resol amb l'assessorament i que la nostra funció també és la denúncia pública i la pressió social per canviar les lleis i per exigir que les entitats financeres deixin de rebre injeccions de milers d'euros de diner públic.

Com es dona a conèixer la Plataforma entre la gent afectada?

En una societat tan individualitzada, la primera dificultat que cal vèncer és arribar a la gent, trencar amb la sensació que és inútil moure's i sortir al carrer. En un principi, vam contactar amb col·lectius veïnals i associacions de consumidors que poguessin conèixer casos de gent afectada. Finalment, vam convocar la primera assemblea el febrer i vam fer alguna acció perquè el missatge arribés a més gent. La resta, l'ha fet el boca a boca. És força difícil arribar a persones que -abans d'arribar al punt de l'execució hipotecària- han passat per un procés duríssim de batallar contra l'entitat financera, que els ha creat una gran frustració psicològica. Hi ha gent que viu el fet de quedar-se sense casa com un fracàs personal. És més fàcil actuar si veuen que el seu és un cas entre milers.

, així està el pati

COLLSEROLA • LA INCORPORACIÓ DE LA GENERALITAT AL CONSORCI ESTÀ ATURADA PERQUÈ NO HA APORTAT ELS DINERS EXIGITS

Collserola tampoc serà Parc Natural aquest any per 717.000 euros

JOSEP LLUIS LLIBERIA

Vista de la serra de Collserola des de Sant Cugat del Vallès

Eva Badia
redaccio@setmanaridirecta.info

El dia 16 de març, el president del Consorci del Parc de Collserola i també de la Mancomunitat de Municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (MMAMB), Jordi Hereu, el vicepresident del Consorci i president de la Diputació de Barcelona Antoni P. Fogu, i el conseller de Medi Ambient de la Generalitat, Francesc Baltasar, van signar un conveni de col·laboració per establir els termes en què es produiria la incorporació de la Generalitat al Consorci del Parc de Collserola pel reforç de la gestió del parc. La incorporació del govern a través de Medi Ambient està aturada perquè la Generalitat no està disposada a aportar 717.960 euros al Consorci del Parc, tal com estableix el conveni de col·laboració esmentat. El govern hauria d'aportar 1,4 milions d'euros el 2010, 2,1 milions el 2011 i, a partir d'aquí, compartir despeses a

parts iguals entre les tres administracions implicades. Per la seva banda, la directora general de Medi Natural, Núria Buenaventura, diu que és un problema administratiu perquè, com que es tracta d'una aportació interanual, ha de ser aprovat pel Consell Executiu de la Generalitat. Només per comparar la magnitud de la inversió, cal dir que, el 2005, el Districte de Sarrià-Sant Gervasi va gastar uns 700.000 euros en les millores de la carretera de les Aigües, bàsicament per reforçar el paviment d'aquest passeig a la muntanya de Collserola. La Plataforma Cívica per la Defensa de Collserola (PCDC) no entén per què s'ha d'esperar la incorporació de la Generalitat per poder declarar la serra de Collserola com a Parc Natural i tem que sigui una nova excusa per permetre que els municipis que formen part del Parc acabin de consolidar totes les urbanitzacions i projectes agressius, que no es podrien dur a terme si la declaració de Parc Natural es fes efectiva.

La declaració que mai no arriba

Fa més de cinc anys que la PCDC demana que el Parc de Collserola sigui declarat Parc Natural, però aquest any tampoc serà possible. El Consorci del Parc de Collserola, entitat impulsada per la Diputació de Barcelona i la MMAMB –que exerceix la gestió de l'espai i de l'àmbit de protecció definit al Pla Especial d'Ordenació–, ha informat que enguany la serra metropolitana no serà declarada Parc Natural perquè la Generalitat no entra a formar part del Consorci. Aquesta promesa que no arriba mai i que aquest any s'havia tornat a promocionar a bombo i plateret tampoc garanteix, segons la PCDC, la supervivència dels ecosistemes a mig termini, ja que "arriba molt tard", quan la majoria d'ajuntaments ja han desenvolupat urbanísticament les seves reserves de sòl edificables. La plataforma ecologista assegura que "la serra està pràcticament aïllada i envoltada de grans vials i un urbanisme impermeable" i afegeix

que "el Pla Territorial Metropolità encara reserva més vials que poden fragmentar-la". Així, des de la plataforma, ja no tenen cap confiança en futures dades de declaració perquè entenen que s'incomplixen els compromisos una vegada rere l'altra. També temen que la declaració no només arribi tard, sinó que no garanteixi una protecció real de l'espai i permeti la construcció de nous túnels i vials, sense garantir la no fragmentació i la connectivitat imprescindible amb espais naturals com la serralada de Marina, la Via Verda-Serra de Sant Llorenç del Munt o el Parc Agrari del Baix Llobregat.

Insuficient

La darrera promesa de declaració de Parc Natural es va fer poc abans que se celebrés una gran manifestació convocada i recolzada per multitud de plataformes, col·lectius i entitats ecologistes, el mes de març. La PCDC considera positiva l'entrada de la Generalitat al

Consorci del Parc de Collserola, però troba insuficient la proposta de Parc Natural. Creu que el Departament de Medi Ambient pot contribuir a la millora de la gestió de l'espai natural amb un punt de vista més ampli, ja que els nou ajuntaments que actualment estan representats al Consorci "acostumen a mirar-se el melic i promouen actuacions descentralitzades i poc coordinades". També esperen que la funció del Consorci –que "avui dia no gestiona ni conserva ecosistemes"– canviï amb la incorporació de la Generalitat. Un inconvenient de la possible declaració de Collserola com a Parc Natural seria el blindatge dels seus límits, que el món ecologista considera insuficient perquè no protegiria tota la superfície de l'actual Pla especial de protecció i ordenació de la serra de Collserola. El que troben positiu és l'augment de les zones protegides i el fet que es determinin les reserves vitals d'especial protecció com la Font Gropa i la Rierada.

MOLINS DE REI • UN ANTIC CAMP DE TIR AL PLAT, PLE DE RESIDUS

L'administració no recull el plom a Collserola

Eva Badia
redaccio@setmanaridirecta.info

A l'peu de Collserola, a Molins de Rei (Baix Llobregat), hi ha un antic camp de tir al plat –tancat des de fa més de deu anys– que té el terra ple de plom. La Plataforma per la Defensa de Collserola (PCDC) de Molins de Rei ja va denunciar l'estat dels boscos dels seus voltants l'abril de l'any passat. Entre la brutícia, sobretot, hi ha cartutxos, restes dels plats utilitzats al camp de tir i plom provinent dels perdigons que, més enllà de l'impacte visual, comporten un risc alt de contaminació. Les zones afectades per l'acumulació de residus perillosos es troben dins el Parc de Collserola, fet que incrementa la preocupació de la PCDC, ja que

aquests residus –sobretot el plom– també perjudiquen la fauna, la flora i l'aigua d'escorrentia que arriba a les rieres de Sant Bartomeu i la de Vallvidrera.

No han trobat precedents ni protocols per seguir a l'hora de recollir i tractar el plom

Les administracions se'n desentenien. El Consorci de Collserola es desentén de la neteja i la restauració de la zona amb l'argument que és un terreny pri-

vat, el propietari dels terrenys afectats diu que ell no ha generat els residus i el propietari del camp de tir afirma que els residus són generats pels caçadors perquè "ells recullen el cartutxos".

Donada la perillositat del plom, l'Ajuntament de Molins de Rei fa més d'un any que vol fer un estudi previ per determinar fins on arriben els residus i quins són els passos que cal seguir per restaurar la zona. Asseguren que s'han trobat amb molts problemes perquè "no han trobat precedents ni protocols per seguir a l'hora de recollir i tractar el plom". L'Ajuntament ha demanat ajuda a l'Agència Catalana de Residus, però la resposta no ha estat satisfactòria, ja que s'han desentès del problema dient que "no hi ha precedents".

ANTONIA CHAN

Terrenys forestals afectats per l'acumulació de residus perillosos com el plom

, reportatge

El G8 desencadena un terratrèmol de protestes a L'Aquila i a tota Itàlia

Onada de detencions abans de la cimera i resposta amb l'ocupació d'universitats i talls de trànsit

La setmana ja era calenta arran de l'esbatussada policial contra la columna d'antimilitaristes que, el dissabte 4 de juliol, es van manifestar a la base militar de Visenza, al nord d'Itàlia. Va ser un aperitiu del que ha preparat Silvio Berlusconi aquests dies com a resposta a les mobilitzacions de rebuig a la trobada del G8 al municipi de Copitto, a la regió de L'Aquila. Una gran fortificació situada a un centenar de quilòmetres de Roma roman a l'espera de rebre caps d'Estat com Obama, Putin, Sarkozy, Merkel o Brown i també d'altres com Zapatero, que fins ara no hi eren convidats. Diumenge, abans de l'arribada dels mandataris, *il Cavaliere* totpoderós -que avui en dia travessa una crisi d'imatge per l'escàndol de les joves prostitutes al seu servei- va ordenar que el seu Ministeri de l'Interior executés una batuda de càstig per atemorir els contraris a la cimera. En total, 24 persones van ser arrestades sota legislació criminal, amb l'ingrés posterior de 16 d'elles a la presó. Tot plegat va provocar que, el dilluns 6 de juliol al matí, s'activés una resposta que es va traduir en l'ocupació de sis facultats universitàries d'arreu del país i del recinte del rectorat de La Sapienza, al centre de Roma. Paral·lelament i sota el color violeta -que simbolitza la victòria i la venjança- desenes d'anarquistes, autònoms i comunistes van ocupar un edifici abandonat del recinte universitari de Roma 3 amb l'objectiu que esdevingués un dels punts de la resistència durant les

jornades del G8. El dimarts al matí, aquest rebuig es va visibilitzar amb un tall de trànsit a un dels punts més col·lapsats, l'encreuament de la Piràmide. La Polizia de Finanza i la Polizie -dos dels cossos policials italians amb unitat antidisturbis- no ho van tolerar durant molta estona, van carregar contundentment i van detenir un mínim de trenta-set persones, una desena d'elles amb ordre d'ingrés immediat a la presó. A mig matí, la protesta es va reproduir -aquest cop amb centenars d'activistes- al campus universitari del Policlínico. Les representants de les activistes van fer-hi una roda de premsa per denunciar l'estat d'excepció que es viu arreu de la geografia italiana. Un helicòpter ho controlava tot des de l'aire. Aquestes són les prèvies, mentre la gent es manté a l'espera de l'arribada dels caps d'Estat i la regió de L'Aquila continua mostrant inestabilitat sísmica. Dos terratrèmols de 3,2 i 4,3 graus a l'escala de Richter han fet plantejar la possibilitat -si cal- de traslladar *in extremis* els caps d'Estat fins a Roma, una opció que facilitaria la mobilització al carrer i que agrairien els damnificats d'aquell gran sisme del mes d'abril que, ara, a més, han de veure com les luxoses comitives dels totpoderosos es passen per les seves contrades devastades.

ENVIATS ESPECIALS:

FOTOGRAFIES: Albert Garcia

TEXT: Agnès Tortosa

, així està el pati

SALLENT • TERRITORI

Prou Sal!
atura la cinta
transportadora
d'Iberpotash

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

La paciència té un límit. Així comença el manifest de reivindicació de l'acció contra els abocaments de residus salins de l'empresa Iberpotash que va dur a terme la Plataforma Prou Sal! el dissabte 4 de juliol. A les onze del matí, una trentena de persones pertanyents i afins a Prou Sal! situades al Cogolló (Sallent, Bages) van aturar la cinta transportadora de residus salins, estirant del cable de seguretat, per denunciar la situació dels residus de la mineria al Bages. A través del manifest, Prou Sal! exposa els episodis recents de contaminació salina i fa referència als últims vessaments del col·lector de salmorres al paratge natural de la Corbatera, a Sallent. També denuncia "l'immobilisme polític", en relació a la permissivitat de les administracions vers la contaminació i la salinització dels rius Llobregat i Cardener i a les mesures superficials que "corregien els efectes, però no ataquen les causes d'arrel". En aquest sentit, cal esmentar la inversió milionària de la dessalinitzadora d'Abdera (Baix Llobregat) inaugurada el març d'aquest any. En acabar l'acció, durant el camí de tornada, els Mossos d'Esquadra van fer acte de presència i van identificar una vintena de persones. Tot i que l'acció no va suposar cap desperfecte, sinó una aturada de la cinta, Iberpotash ha anunciat que emprendre accions legals contra la Plataforma, segons informacions dels mitjans locals.

Prou Sal! afirma que la impunitat davant aquesta destrucció ecològica no els ha deixat cap altra opció

En un carreró sense sortida

L'acció respon a un canvi d'estratègia de Prou Sal! per trencar l'estaticisme adoptat des de l'administració i l'empresa minera vers la via possibilista i de diàleg que ha ofert la Plataforma. Prou Sal! afirma que la impunitat davant aquesta destrucció ecològica no els ha deixat cap altra opció que la de marcar el ritme de manera autònoma, sense anar a remolc de les intervencions infructuoses de l'empresa i les administracions. En aquest sentit, destaquen la concessió de certificats mediambientals sense tenir les mesures prèvies requerides, la cessió per part de l'Ajuntament de Sallent de l'ampliació dels runams salins al nou Pla General -pendent de l'aprovació definitiva- o l'ocultació d'estudis de viabilitat per la gestió alternativa de residus. Amb aquesta acció, Prou Sal! expressa que la intenció "no és perjudicar ningú, sinó reivindicar la preservació d'un recurs tan necessari com l'aigua i d'un entorn natural" que està essent "destruït pel benefici privat".

MARESME • ELS ACTIVISTES DEMANEN LA SUPRESSIÓ DEL PEATGE DE LA C-32 EN EL QUARANTÈ ANIVERSARI

Les plataformes contra la N-II consideren esgotat el diàleg amb l'administració

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Amb motiu del quarantè aniversari de la inauguració de la C-32, la coordinadora de plataformes contra la carretera N-II del Maresme va desplegar un seguit d'accions durant la primera setmana de juliol. Els col·lectius que treballen per la supressió de la carretera i exigeixen que s'elimini el peatge de l'autopista, van cloure el tall de la N-II el passat 5 de juliol amb la lectura d'un manifest on asseguren que "el diàleg amb l'administració està esgotat". La coordinadora creu que ha arribat el moment de "fer un altre tipus de manifestacions, molt més contundents i més globals, per exigir i no demanar com fins ara", ja que amb les protestes que s'han fet els darrers

Durant els propers mesos s'interrumpirà el trànsit a la C-32 i a la via del tren de rodalies

temps -aixecades de barreres del peatge, homenajes a les persones mortes a la N-II, marxades lentes i actes lúdics- no n'hi ha hagut prou.

El dijous 2 es complien quaranta anys de la posada en marxa del peatge Vilassar-Premià construït pel govern feixista de Francisco Franco el 1969. Des d'aleshores, aquest tram de via sempre ha estat de pagament.

Parada informativa a la N-II durant el tall del 5 de juliol

Les diferents plataformes que treballen per la supressió de la N-II -Premià de Mar, Vilassar de Mar i el Masnou- estan convençudes que la infraestructura ja ha estat amortitzada i, per tant, continuen exigint una de les seves reivindicacions històriques: la supressió d'aquest peatge perquè l'autopista aculli el trànsit de la N-II, que fa dècades que demanen que es converteixi en una via cívica.

Intensificació de les accions

El dissabte 5 de juliol es va tornar a tallar la N-II. Tot i que fa uns mesos

la coordinadora va anunciar que, aquest dia, el tall seria triple -C-32 i N-II-, finalment l'acció s'ha centrat a fer l'enèsim tall de la carretera. Segons ha explicat el representant de la coordinadora de plataformes contràries a la N-II, Rafael Anguera, el "megatall" que s'havia previst fer d'una sola tacada passarà a fer-se progressivament, de manera que cada acció afectarà una sola via de comunicació. En aquest sentit, durant els propers mesos, queden pendents dues interrupcions: a la C-32 i a la via del tren de rodalies.

El moviment per la supressió de la N-II també ha instat l'administració a "impulsar i aprovar una proposició de llei per aconseguir les demandes". La lluita protagonitzada per aquests col·lectius també ha deixat una sanció administrativa arran d'un expedient obert per haver organitzat dels actes. Durant la lectura del manifest, van recordar als responsables de les diferents administracions que "no han estat capaços d'evitar ni treure la multa" i van afegir que, tot i que hauran de pagar les multes, no els aturaran.

PERPINYÀ • ELS JOVES ESTAN ACUSATS D'ULTRATGE CONTRA TRES PROFESSORS

Demanen tres i cinc mesos de presó pels
estudiants de la Catalunya Nord Pere i Yann

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El 19 de desembre de 2007, Pere Habet -militant de Maulets- i Yann Dubois -del sindicat estudiantil Sud Étudiant- van ser detinguts als seus domicilis acusats dels delictes d'ultratge, ultratge en reunió i haver refusat el fitxatge genètic (ADN) un cop a comissaria. Les organitzacions respectives van denunciar el caràcter polític de la detenció de dos estudiants implicats en la lluita contra la LRU (una llei relativa a les llibertats i responsabilitats de les universitats), anomenada popularment *Llei d'autonomia*. Aquesta llei, inscrita en el marc del procés de Bolonya, permet la participació de les empreses en el finançament de les universitats a canvi d'un po-

der decisor dins el consell d'administració sobre la creació i la supressió de carreres i projectes de recerca. D'aquesta en resultaria, d'una banda, la desaparició d'estu-

El comitè de suport ha recollit 3.000 firmes i ha organitzat actes i concentracions

dis o especialitzacions "poc rendibles" (segons els criteris de la patronal) com poden ser les lletres i les ciències humanes i, de l'altra, una forta pujada del preu de les matrícules.

Pere i Yann han patit restriccions en les seves llibertats com el fet de no permetre'ls continuar estudiant, ja que no podien sortir de la Catalunya Nord ni acostar-se al recinte de la Universitat de Perpinyà. Un any i mig més tard, la creació del comitè de suport Justícia pel Pere i el Yann (CGA, Sud Étudiant i Maulets) ha recollit 3.000 firmes i ha organitzat concentracions i actes de suport. Després de tot aquest temps, les acusacions contra els dos implicats són "d'ultratges" contra tres professors. Segons el grup de suport, "quan un dels professors va ser qualificat de 'cony de feixista', es va afanyar a respondre: 'i orgullós de ser-ho'".

El judici

El 29 de juny de 2009 es va celebrar el judici, amb unes peticions fis-

cals de tres mesos de presó per Pere Habet i cinc per Yann Dubois. Ambdós estudiants han comptat amb el suport de membres del personal universitari, que han testificat al seu favor i han contextualitzat el moment de les suposades agressions en el marc de les mobilitzacions en defensa de la universitat pública. El mateix dia del judici, es va convocar una concentració de solidaritat davant el Palau de Justícia de Perpinyà. Segons l'organització antirepressiva Alerta Solidària, les primeres declaracions de Pere Habet han estat "d'agraïment i de compromís amb una lluita digna i necessària: defensar l'ensenyament públic i de qualitat". El proper diumenge 12 de juliol es coneixerà la resolució de la sentència contra els dos estudiants de Catalunya nord.

, així està el pati

BARCELONA • MÉS DE CENT CINQUANTA PERSONES HI DONEN SUPORT DES DE L'EXTERIOR DEL PARLAMENT

El Parlament veta la Iniciativa Legislativa Popular contra els transgènics

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Tal com es preveia, aquesta setmana passada, els grups parlamentaris del PSC, CIU i el PP van vetar la Iniciativa Legislativa Popular (ILP) presentada per la plataforma Som lo que Sembrem. El resultat de la votació va ser de 95 vots a favor de l'esmena a la totalitat -presentada pels tres grups-, 34 en contra i una abstenció. Cent cinquanta persones van donar suport a la ILP des de l'exterior del Parlament el dia de la votació, el passat 2 de juliol. També va finalitzar la vaga de fam que duïen a terme sis persones per pressionar els grups parlamentaris perquè retiressin les esmenes a la totalitat. El pagès Alexis Inglada va ser l'encarregat de defensar la ILP al Parlament: "No és casual que qui parla ara sigui un pagès ecològic i jo, perquè nosaltres hem estat els primers de sentir-nos agredits i manipulats amb els transgènics".

Alexis Inglada va defensar la ILP davant del Parlament perquè es debatés l'ús dels transgènics a Catalunya

"Som la nació d'Europa que conrea més transgènics"

Un dels objectius que perseguia aquesta ILP era la prohibició dels cultius transgènics. "Som la nació d'Europa que conrea més transgènics", va afirmar Inglada. A més, molts pagesos han denunciat de forma reiterada que les plantacions transgèniques properes contaminen les seves llavors i que és impossible el cultiu ecològic: "S'estan produint contaminacions transgèniques amb total impunitat, que han portat a la pràctica desaparició del blat de moro ecològic a Catalunya". Inglada també va dir als parlamentaris que tenen "l'obligació i la responsabilitat de preguntar-se el perquè d'aquesta situació" i va denunciar: "De vegades, sembla que en lloc de governar un poble ho facin per un grapat d'empreses". Inglada també va defensar una investigació "pública i independent sobre els efectes a llarg termini i sobre l'agroecologia per poder desenvolupar un altre model agroalimentari".

Visca la terra, mori el mal govern
Altres objectius de la ILP eren ga-

rantir un etiquetatge exhaustiu dels productes que contenen transgènics i que Catalunya fos declarada Zona Lliure de Transgènics, com ja han fet més de 200 regions europees i, als Països Catalans, nombrosos municipis, consells comarcals i fins i tot el Parlament de les Illes Balears. Després de la votació, diversos membres de Som lo que Sembrem van sortir del Parlament amb la boca tapada amb cinta adhesiva, mentre les persones concentrades cridaven *Visca la terra, mori*

La plataforma presentarà un recurs perquè no se'ls va concedir el dret de rèplica al Parlament

el mal govern. Gerard Batalla -membre de la plataforma i un dels vaguistes de fam- va declarar que "Catalunya i el Parlament de Catalunya han fet el ridícul davant tot Europa". També va afirmar que "el que tenim molt clar és que Som lo

que Sembrem continuarà com una gran plataforma per treballar temes vinculats a la salut, l'alimentació i una democràcia molt millor que la que tenim avui dia". En aquest sentit, des de la plataforma

han afirmat que, imminentment, presentaran un recurs contenciós administratiu "perquè no se'ls ha concedit el dret de rèplica al Parlament, com ordena la normativa d'Iniciatives Populares".

INICIATIVA LEGISLATIVA POPULAR

REGULACIÓ

ESTAT ESPANYOL

- Article 87.3 de la Constitució
- Llei Orgànica 3/1984 de 26 de març

PRINCIPAT DE CATALUNYA

- Article 32.6 de l'Estatut
- Llei 1/2006 de 16 de febrer (deroga l'antiga Llei 2/1995 de 23 de març)

CONDICIONS

MATÈRIES OBJECTE

- Les que són competència de la Generalitat segons la Constitució i l'Estatut

EXCEPCIONS

- Les reservades en exclusiva als diputats, grups parlamentaris o govern
- Pressupostos
- Matèries tributàries

RECOLLIDA DE SIGNATURES

- Mínim 50.000
- Poden firmar les persones majors de 16 anys, de nacionalitat espanyola o ciutadanes de la UE o d'Islàndia, Liechtenstein, Noruega o Suïssa i residents legalment a l'Estat espanyol.
- Autenticació per part notarial o de fedataris
- Temps de recollida: 120 dies hàbils prorrogables a 60 dies

ETAPES

- Presentació de la documentació
- Validació de les signatures
- Debat d'esmenes a la totalitat
- Debat parlamentari punt per punt

LLEIDA • LABORAL

Unió de Pagesos fa fora una treballadora embarassada

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Una treballadora de l'empresa Agroxarxa del sindicat agrari Unió de Pagesos (UP) ha estat acomiadada amb una indemnització de vint dies per any treballat i està embarassada. Així ho han denunciat alguns treballadors de l'empresa i membres del sindicat CGT a aquest setmanari. La treballadora tenia nou anys d'antiguitat i, recentment, havia estat traslladada. L'empresa ha adduït raons objectives de "baixa de facturació", però els sindicalistes afirmen que aquestes causes "no han estat demostrades ni documentades" i que, a més, han convertit en estable un contracte d'un treballador que tenia exactament el mateix perfil i titulació que l'acomiadada. "Intenten treure gent que fa anys que hi treballa i contracten personal amb un sou més baix i pitjors condicions laborals", denuncien. Es tracta de la segona persona acomiadada a la demarcació de Lleida.

CGT denuncia que l'empresa "intenta treure gent veterana i contracta personal amb sou més baix i pitjors condicions laborals"

També han explicat a la DIRECTA que el conflicte laboral a Agroxarxa es va iniciar l'any 2007, quan l'empresa va decidir dividir la plantilla per empreses i demarcacions, tot "imposant una normativa interna decretada i unilateral sense l'acord dels representants legals". Amb aquest nou model de funcionament, la Unió de Pagesos hauria deixat de reconèixer i aplicar diverses millores i drets consolidats. "Algunes demandes interposades per treballadors han acabat amb severes sentències contra l'empresa".

Agroxarxa SL és la principal empresa de la UP i està "especialitzada en serveis agraris": corredoria d'assegurances, gestió comptable i fiscal, gestió d'expropiacions, serveis jurídics, servei de contractació, etc.

Després de Brasil, Argentina i Madrid...

LA QUADRA MÀGICA

Tanca temporada al Llantíol!

PAU?

Teatre-Dansa amb pacilla
Inspirat en El Cant dels Ocells, de Pau Casals
Tots els dilluns a 21.30 h.
del 8 de juny al 15 d'agost

4 euros

www.laquadràmàgica.com

Diagonal

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

l'Interruptor

Educació en el lleure i intervenció socioeducativa

L'Interruptor SCCL
C/ de la Palma
(Barcelona)
Tel/fax: 93 5809737
Mòbil: 676 11 83 64

l'Interruptor@l'Interruptor.com

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ITÀLIA • COM ARA FA VUIT ANYS A GÈNOVA, LA CIMERA DE L'AQUILA-ROMA HA COMENÇAT ABANS D'HORA

Repressió preventiva al G8

Julia Onorati
Roma

Si a Gènova les càrregues anaven precedides dels atacs mediàtics al moviment antiglobalització fins al punt dels deliris informatius provinents dels serveis secrets -com un presumpte atac a la policia amb globus plens de sang infectada amb la sida-, aquest any els cossos policials han decidit intervenir preventivament.

Pocs dies abans de l'inici de la cimera de L'Aquila, s'han accelerat els tràmits i s'han arrestat 21 persones vinculades als avalots de Torí del mes de maig arran del G8 universitari. El jutge de la vista preliminar no ha perdut el temps i ha dictat mesures de custòdia per perill de reiteració en el delictes davant "la imminent obertura de les reunions del G8". És a dir, arrestos preventius, tenint en compte les proves insubstancials mostrades per la policia als mitjans de comunicació i, curiosament, sembrades just abans dels esdeveniments que, *de facto*, justifiquen un procediment, si més no, dràstic.

La mà dura no es va fer esperar, malgrat les paraules suaus del cap de la policia política, que deia que estaven disposats a no aixecar massa la mà

A més dels arrestos espontanis sobre la realitat més activa del panorama dels moviments socials i estudiantils italians, hi ha una novetat en el món polític extraparlamentari i vinculat als moviments: aquest ha sabut imposar a l'agenda política general el problema de l'educació a Itàlia, a través d'accions i manifestacions.

La intervenció de la ministra Anna Adamo n'és una prova. A la notícia dels arrestos, l'onada -el nom de la mobilització del conflicte educatiu- s'ha mobilitzat i, de fet, s'ha anticipat al G8 de L'Aquila. Durant la setmana passada i el començament d'aquesta, hi ha hagut accions i ocupacions a les universitats de tot Itàlia.

7 de juliol

Després d'aquesta premissa, el 7 de juliol, el primer dia de mobilitzacions, la mà dura no es va fer esperar, malgrat les paraules suaus del cap de la Digos romana -la policia política-, Lamberto Giannini, que

INTERNET

Arrest d'activistes a la zona de Testaccio, el dimarts 7 de juliol.

deia que estaven disposats a no aixecar massa la mà contra els activistes contraris al G8 que anunciaven accions i disturbis a tota la ciutat.

Al tancament d'aquesta edició, el balanç és de 26 persones detingudes i 10 arrestades arran de la caça humana duta a terme per les diverses forces de l'ordre i, en particular, de la mà de la guàrdia de Finanza. No serveixen de res les paraules del cap de la policia local, Caruso, que el 7 de juliol, per sorpresa, havia mostrat una certa fredor, si no contrarietat, davant de l'arrest dels 21 estudiants de l'onada arrestats a Torí, Pàdua i Nàpols.

Vint-i-quatre hores abans de l'inici de la cimera, Roma i L'Aquila ja eren ciutats blindades a punt per l'arribada dels principals líders mundials. Prop de 15.000 agents als carrers, entre militars i forces de l'ordre. Després de l'ocupació del rectorat de la Sapienza, el matí del dia 7 s'anunciaven més accions dels activistes de la Xarxa contra el G8. A les deu del matí, un grup d'aproximadament cinquanta persones va bloquejar durant mitja hora la ronda est de la ciutat, la que connecta amb l'autopista Roma-L'Aquila. Totes les participants vestien cascos grocs en solidaritat amb els afectats del ter-

ratrèmol i sostenien un retrat gegant dels "responsables de la crisi", els vuit grans reunits des d'aquest mateix dia a la Caserna de Coppito. A la mateixa hora, a la zona d'Os-tiense i Testaccio, una petita manifestació d'unes cent persones, va bloquejar el carrer principal en direcció a la centrada estació de metro Piramide. De sobte, diverses unitats antidisturbis de la guàrdia de Finanza van començar a perseguir-los i pressionar-los fins a fer-los perdre pels carrers de la ciutat històrica. Una part dels manifestats es va refugiar a l'edifici ocupat un dia abans pels estudiants de la Universitat Ro-

ma 3. La policia va envoltar l'edifici i va esperar i pentinar la zona, d'aquí van sortir les 26 detingudes i les 10 arrestades. Les persones imputades, entre les quals hi ha un menor, hauran de respondre de les acusacions d'aldarulls a la via pública, danys, incendi i possessió d'objectes contundents amb capacitat de fer mal. Entre les detingudes, hi ha nou persones estrangeres: quatre suïssos, dos alemanys, un suec, un francès i un polonès. Poc després, es va conèixer la notícia de la persecució al centre social Acrobax de Ponte Marconi, que continuava amb la política dels carabinieri i Digos, que un dia abans havien fet irrupció al centre social Askatasuna de Torí i al festival de radio Sherwood, a Pàdua. La notícia dels arrestos va córrer per tota la ciutat en pocs minuts, els estudiants de la Sapienza van decidir sortir de la facultat en una manifestació espontània que tallava la via al voltant del campus. Però, a la plaça Aldo Moro, les manifestants van ser envoltades per agents dels diversos cossos policials i, tot i que es va témer el pitjor, la tensió es va acabar desfent. Cap a les tres de la tarda, els estudiants i la Xarxa contra el G8 van convocar una roda de premsa per reconstruir el fets d'una jornada presa de la folia. "Som davant d'una operació policial preven-

"Som davant d'una operació policial preventiva -deia un dels estudiants- que busca sufocar la contestació al G8, però no se'n sortiran"

tiva -deia un dels estudiants- que busca sufocar la contestació al G8, però no se'n sortiran".

A les cinc de la tarda, hi havia convocada una altra manifestació a la plaça Barberini, que va ser batejada per un dia com la *plaça de la (no) acollida*. Mentrestant, les protestes tampoc no s'aturen a d'altres ciutats italianes, sobretot contra els arrestos dels fets de Torí. A Pàdua, el vespre del dia 7, una delegació de l'onada es va trobar amb el rector de la universitat per demanar-li una presa de posició oficial davant les càrregues contra les estudiants. En el moment de tancar aquesta edició, s'està celebrant una assentada davant la presó de Pàdua on hi ha retingut el conegut activista Max Gallo, arrestat per la policia política Digos al centre social Pedro, el dia 6 a la matinada.

, roda el món

HONDURES • LES CINC PERSONES MORTES I LES 500 DETINGUDES PODRIEN DEIXAR PAS A UN CONFLICTE ARMAT

Centenars de milers de persones planten cara a l'estat de setge

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

L'oposició pacífica al cop d'estat a Hondures s'intensifica, al mateix temps que s'estenen la persecució social i els atacs a la premsa. Hugo Maldonado, president del Comitè dels Drets Humans, amb seu a San Pedro Sula, va demanar la intervenció de l'ONU abans que es doni "un escenari de cacera humana". Segons Maldonado, uns individus armats rondan casa seva i la d'altres líders socials. I, al camp, "molts joves han fugit a les muntanyes", segons denuncia la Confederació de Familiars de Detinguts Desapareguts a Hondures, COFADEH.

"El poble podria prendre altres formes de lluita menys pacífiques, si el colpista no cedeix el poder"

Cinc persones mortes i prop de 500 detingudes

Les ONG de drets humans denuncien la mort de cinc persones, entre elles el periodista Gabriel Fino Noriega -molt vinculat al moviment camperol del departament caribeny de l'Atlàntida- i la d'un sindicalista. Dos manifestants van morir a l'aeroport internacional d'Hondures durant el retorn frustrat de Zelaya, entre ells el jove de dinou anys Obed Murillo. La xifra de

Una multitud intenta superar la barrera de les forces de seguretat a l'aeroport de Tegucigalpa

ferits és incerta, ja que la situació de toc de queda i de persecució no facilita l'accés als hospitals. No obstant això, s'han documentat desenes de persones ferides de gravetat, com Denis Díaz Soza, de 52 anys, que va rebre un impacte de bala a un testicle.

La xifra de detingudes ronda les 500 persones. Entre elles, fins i tot trobem dos observadors internacionals, Ernesto Valle i Miguel Ángel Cisneros, que venien del Salvador per presenciar la consulta popular que s'havia de produir el dia 28 de juny.

Emboscada a l'aeroport

Centenars de milers de persones es van manifestar contra el govern colpista, el diumenge 5 de juliol, vigilats per francatiradors de l'exèrcit, que van ser filmats per les càmeres de Telesur. Una part de la comitiva va arribar a l'aeroport per esperar el president Zelaya. El fort dispositiu policial i militar es va desplegar al pas dels manifestants i, després, va obrir foc. Les càmeres d'Al-Jazeera van filmar la mort d'Obed Murillo, fet pel qual -segons denuncia la cadena- els militars

van destruir les seves càmeres. Recordem que els colpistes han incorporat Billy Jota -imputat per almenys setze operatius especials de la guerra bruta als anys 80 i 90- com a assessor.

Nombrosos ciutadans han demanat, davant la premsa, la intervenció dels Cascos Blaus per acabar amb el setge. D'altra banda, davant la postura de l'Església, diversos sacerdots i dirigents de comunitats catòliques de base han qualificat la seva jerarquia com a "enemics del poble d'Hondures".

Perill d'un conflicte armat

L'escalada de repressió contra un moviment opositor massiu que no ha caigut en provocacions podria desfermar un conflicte armat, segons afirma a la BBC Rodolfo Pastor, ministre de Cultura de Zelaya. Marco Ramiro Lobo, un dels líders més reconeguts al tradicionalment combatiu departament d'Olancho, sentència: "El poble podria prendre altres formes de lluita menys pacífiques si el colpista no cedeix el poder". De fet, la pròpia Constitució diu que, davant d'un govern usurpador, "el poble té dret de recórrer a la insurrecció en defensa de l'ordre constitucional".

LES CLAUS DEL COP D'ESTAT

Les principals actuacions de Zelaya que haurien provocat el cop d'estat són:

- 1- El contracte concessionari d'abastiment de petroli amb Veneçuela en detriment de les petrolieres tradicionals.
- 2- La reducció de la taxa d'interès anual dels crèdits per l'habitatge d'un 24-32% a un 10-13%.
- 3- L'augment del 60% del salari mínim com a resposta a la negativa dels empresaris de baixar els preus de productes com el blat, el petroli, l'oli de palma o el blat de moro.

FONT: MIGUEL CÁCERES RIVERA, ECONOMISTA HONDURENY

ITÀLIA • VUIT ANYS DESPRÉS, NO HI HA CONDEMNÀ PER L'ASSASSÍ DE CARLO GIULIANI I ELS PROCESSOS CONTINUEN

Gènova 2001, el G8 que no s'acaba mai

Simone Pieranni
Gènova

Vuit anys després del G8, moltes persones encara veuen la ciutat a través de les càrregues policials, les tortures a la caserna de Bolzaneto, la irrupció dels agents a l'escola Diaz i centenars de milers d'hores de processos penals. Però la mort de Carlo Giuliani no ha tingut un judici real. El cas ha estat arxivat, després de decretar legítima defensa. La clara veritat no se sap, però els fets de la plaça Alimonda constitueixen la pedra angular per comprendre-la. Tant el quadre processal com tot el que ha comportat posteriorment -no hi ha hagut mai més manifestacions tant determinants i vastes a Itàlia- és fruit de l'èxit d'una estratègia política que anava més enllà del G8 i que es recolzava en una enorme competència de la policia al carrer. Hi ha un abans i un després de Gènova.

Els 'vint-i-cinc'

El primer procés iniciat a Gènova el juny de 2001 va ser el que imputava 25 manifestants, acusats de devastació i saqueig. Un delictes que arriba directament de la segona guerra mundial i que va ser contemplat per tractar situacions eventuals de guerra o conflicte civil. Avui, per "devastació i saqueig" la pena varia de 8 a 15 anys de presó. Els judicis genovesos miren a una direcció precisa: reescriure la història a les sales dels tribunals. Una història on el *Black bloc*, els desobedients, el moviment *pink* i tota la gal·làxia antiglobalització... s'havien posat d'acord per devastar Gènova.

El procés ha estat llarg, ric en cops d'escena i amb una defensa en grau d'argumentar càrregues injustificades, caça a l'home pels carrers o l'ús de barres de ferro per part de la policia. A més d'intentar explicar l'ús de forces militars pròpies de missions

de guerra (Kosovo, Bòsnia, Somàlia) però, en aquell cas, preparades *ad hoc* pel G8. Tot i així, les conclusions del procés donen la raó a aquestes tesis de l'acusació: per als 25 manifestants, sumant totes les penes, més de dos segles i mig de presó. El procés d'apel·lació va començar el 25 de maig.

L'escola Diaz

La nit del dissabte 21 de juliol de 2001, la policia va irrompre a l'escola Diaz-Pertini, on s'havia establert el centre de mitjans. De resultes de l'acció, 90 persones van acabar a l'hospital -algunes en condicions gravíssimes- i totes van ser arrestades. L'acusació: ser *black bloc*, els dolents de la pel·lícula. La història se sustenta en la troballa de dos còctels *Molotov* dins el Media center en el moment de l'escorcoll. Més tard, però, un jutge genovès va descobrir que els dos còctels no havien estat trobats a l'escola, sinó que

la mateixa policia els havia posat allà amb l'objectiu d'inculpar-los. Les detencions van ser considerades il·legals i es va obrir una investigació sobre les forces de l'ordre. Al judici, hi van arribar 29 personatges: tota la *camarilla* de la policia italiana de l'època present a Gènova. Falsedat, calúnnia, abús de poder, violència... les acusacions van obrir una guerra interna entre els diversos cossos policials i una situació generalitzada d'impunitat; la policia se sentia capaç de tot. De fet, el procés es va tancar sense esclarir res de res. Compensacions econòmiques per les víctimes de l'escola, però cap responsable de la policia italiana -d'aleshores i d'ara- no va ser condemnat.

Bolzaneto

Ha estat definida com la Guantánamo italiana. Per la caserna de Bolzaneto, hi van passar molts manifestants

mentre esperaven ser transferits a l'hospital o a la presó. Els retinguts a la caserna eren, de fet, segrestats. Amenaces, maltractaments i insults del personal mèdic, de la policia i dels carabinieri, els joves de Bolzaneto van ser forçats a romandre hores i hores de peu amb les mans contra la paret, a aguantar amenaces d'agressions sexuals -"us violarem com a Bòsnia"-, a cantar himnes feixistes i a assumir visites mèdiques humiliants. Però algú va parlar i 43 persones -entre metges, policies i carabinieri- van acabar davant d'un jutge. A Itàlia, de totes maneres, no existia el delictes de tortura, per això el veredict va ser de penes lleus i irrisòries. A la seva memòria, però, els magistrats van descriure clarament que, a Bolzaneto, s'hi va practicar una violència equiparable al delictes reconegut internacionalment com a tortura.

, espai directa

Subscriu-te a la Directa i emporta't un regal a elegir entre cd's, samarretes i llibres...

Consulta el catàleg a la nostra web:
www.setmanaridirecta.info

Directament presenta'ns!

➤ Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu a directa@setmanaridirecta.info

Aquest estiu, DIRECTAment presenta'ns!!

Arriba la calitxa i amb ella festivals estiuencs, festes majors alternatives, acampades, jornades diverses, trobades... si aquest estiu organitzes quelcom invita'ns a presentar la Directa en format xerrada informativa o mitjançant una paradeta amb material divers. Estarem encantades de rebre les teues propostes a directa@setmanaridirecta.info.
DÓNANS UN COP DE MÀ PER A QUE LA DIRECTA ARRIBI MÉS LLUNY I A MÉS GENT!!

Punts de venda

BARCELONA

LES CORTS
Copisteria Facultat de Biologia UB
Copisteria Facultat de Física i Química UB
Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB
GRÀCIA

Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99
Infoespai • Plaça del Sol, 19
Taifa • Verdi, 12
Distrivinyes • Or, 8 (plaça del Diamant)
Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29

EIXAMPLE
Quiosc Manu • Nàpols-Roselló
POBLENOU

Taverna ftaça • Pallars, 230
CLOT
La Farinera • Gran Via, 837
CSO La Revoltosa • Rogent, 82
SANT ANDREU

Patapalo • Rubén Dario, 25
Bar La Lira • Coroleu, 14
Bar La Lluna • Ramón Batlle, 17
Quiosc Comerç • Plaça Comerç
Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10
Trèvol • Portugal, 22
NOU BARRIS

Ateneu Popular de 9 Barris • Portlligat, 11-15
Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274
Casal de Joves de la Guineueta • Pl. ca n'Ensenya, 4
CIUTAT VELLA

AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokal • Cera, 1 bis
La Rosa de Foc • Joaquín Costa, 34
Quiosc Colom • Rambles
Quiosc Tallers • Rambles
Quiosc Canaletes • Rambles
Quiosc Hospital • Rambles

SANTS

Centre Social de Sants • Olzinelles, 30
Espai Obert • Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible • Riego, 35
Terra d'Escudella • Premià, 20
Teteria Malea • Riego, 16

BELLATERRA

Quiosc de Ciències de la Comunicació

BERGA

Llibreria La Mafalda • Plaça Viladomat, 21

BISBAL D'EMPORDÀ

Casal Estel Roig • Pg Marimón Asprer, 11 1er
Ateneu Llibertari Paquita • Pg Marimón Asprer, 16

CORBERA DE LLOBREGAT

Llibreria Corbera • Pg. dels Arbres, 4
Le Centro • Andreu Cerdà, 12

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

El Grillo Libertario • Florida, 40
CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103

ESPARREGUERA

Taverna Catalana L'Esparracat • Feliu Munné, 18

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera
Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22

FIGUERES

Estanc Soler • Plaça de l'Ajuntament, 22

GIRONA

Llibreria 22 • Hortes, 22
Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2
La Màquia • Vern, 15

SANTA COLOMA DE GRAMENET

La Krida • Sicília, 97
Ateneu Julia Romera • Santa Rosa, 18

GRANOLLERS

Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5
Anònims • Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat
Quiosc • Plaça del Repartidor
La Resistència • Rosalía de Castro, 92

LLEIDA

Ateneu La Maranya • Parc, 13
La Falcata • La Panera, 2
Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64
Espai Funàtic • Pi i Margall 26

MATARÓ

Llibreria Robafaves • Nou, 9

MANRESA

Moe's • Joc de la Pilota, 9
Quiosc Arroniz • Avinguda de les Bases, 31

MOLINS DE REI

Llibreria Barba • Rafael Casanova, 45
La Bodegueta • Pintor Fortuny, 45

OLOT

Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6

PALAFRUGELL

Ateneu Palafrugellenc • Ample, 1

EL PRAT DE LLOBREGAT

KOP El Prat • Doctor Soler i Torrents, 36

Quiosc Piscis • Avinguda Montserrat, 45

REUS

Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29

RIBES DEL GARRAF

Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9
Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23

SANT JOAN DESPÍ

Llibreria Recort • Major, 60

LA SEU D'URGELL

Llibreria La Llibreria • Sant Ot, 1

SOLSONA

Llibreria Cal Dach • Sant Miquel, 5

TARRAGONA

CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis

TERRASSA

L'Estapera • de Baix, 14

VALLS

La Maria de Valls • Forn nou, 26

VIC

Llibreria La Tralla • Riera, 5

VILAFRANCA DEL PENEDES

La Fornal • Sant Julià, 20

Ja som prop de 1000! Encara no estàs subscripta?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la **DIRECTA** a casa, o al teu punt de venda més proper.
Pots fer la teua subscripció:

- Trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- Enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o bé a directa@setmanaridirecta.info,
- Per correu ordinari al C. Juan Ramón Jiménez, 22.
08902 de l'Hospitalet de Llobregat, o
- Omplint el formulari que trobareu a la nostra pàgina web

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
al setmanari dels moviments socials Directa per un any i 48 números.

Nom i cognoms _____ CP _____ Municipi _____
Adreça _____ Correu electrònic _____
Telèfon _____
Quota: ☐ ordinària | 70 euros ☐ Solidària | 140 euros ☐ Altres quantitats | _____ euros
Forma de pagament: ☐ Domiciliació bancària ☐ Ingrés ☐ Altres
☐ Vull rebre el cd "La Directa en 100"

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o cancel·lar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ I PREMSA

Diversos mitjans justifiquen el cop d'estat a Hondures per la ideologia de Zelaya

Manuel Torres

El cop d'estat perpetrat a finals de juny pels militars hondurens i que ha tingut una ampla cobertura mediàtica es caracteritza, principalment, per la mirada condescendent vers els col·listes per part d'alguns mitjans. Una de les més parcials és la que va publicar el 30 de juny el diari *Avui*, titulada "Els militars detenen el president d'Hondures, Manuel Zelaya, abans del referèndum constitucional que li havia de permetre la reelecció". La llargada d'aquest titular s'explica davant la relació que es planteja entre "detenció" i "reelecció". La causalitat que manifesta l'*Avui* va més enllà de la informació per apropar-se a la interpretació des de la perspectiva dels partidaris del cop d'estat. Tanmateix, el 4

de juliol, l'*Avui* qualifica el govern com un govern "de facto" i "colpista", sense esmentar la reelecció.

Altres mitjans com *El Mundo*, *El País*, *TV1*, *A3* o *Tele 5* informen que hi ha una "comunitat internacional" que proposa unes eleccions anticipades. La comunitat internacional no és cap institució i, per tant, no té portaveu. Només informen amb exactitud quan identifiquen la institució o l'Estat que ho demana.

El diari *El País* mereix una capítol especial amb l'article "La temptació de la presidència vitalícia" de Xavier Lafuente que -volent-ho o no- legitima l'actuació dels militars. Tot i que, en una entrevista publicada el dia anterior al mateix diari (en què es vaticina el cop d'Estat), el propi Zelaya rebutja ser reelegit. Fa un repàs d'aquests intents de reelecció dels governs llatinoamericans. Un

altre exemple de justificació del cop a *El País* el trobem a l'article "Cop contra el chavisme", de M.A. Bastenier, que intenta relacionar la figura del president veneçolà amb la de Zelaya a través d'una operació retòrica que connecta sentiments amb arguments. Just en el sentit contrari, Ser-

gio Ramírez titula de "Retorn a la caverna" la *goril·lada* dels militars hondurens.

A la web <http://alainet.org/active/31381>, Leticia Salomón fa una anàlisi que desmunta les desinformacions vessades pels mitjans per justificar el cop d'estat.

> Protestes dels treballadors de 'La Vanguardia'

Els treballadors de *La Vanguardia* van fer vaga el dimarts dia 7 de juliol per protestar per l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que el diari va presentar el 10 de juny i que afectarà 90 persones de l'àrea d'administració i gestió. Durant la jornada, hi va haver concentracions de la plantilla del Poble Nou i dels treballadors de la seu central, a la Diagonal de Barcelona. Cap al migdia, els periodistes del Grup Godó es van manifestar des de la plaça Francesc Macià fins al carrer Urgell i, al vespre, van fer evident el seu malestar amb una marxa de cotxes -encapçalada per un autocar llogat-. Tanmateix, el dia 7 a última hora, la direcció continuava amb la intenció de treure el diari al carrer, si bé es preveia que sortís amb menys pàgines i amb continguts sobretot d'agències i de corresponals, atès que els vaguistes van indicar que no es fes servir el seu material previ per l'edició de l'endemà. Les negociacions entre el diari i el comitè d'empresa van començar el 15 de juny. Si bé l'empresa va modificar les condicions d'acomiadament inicials, els treballadors encara les consideren insuficients. A la reunió del dia 6 de juliol, el rotatiu no va fer cap contraproposta i va al·legar que gairebé havia duplicat l'oferta de vint dies per any treballat. Els empleats tenen la intenció de tornar a fer vaga el 14 de juliol si les negociacions continuen enrocades. X.B.

TELEVISIÓ

PSE i PP suprimeixen Euskal Herria dels mapes del temps d'ETB

També hi ha pressions per retallar el mapa del temps de TV3

Xavier Blasco

L'arribada del socialista Patxi López, recolzat pel PP, a la *lehendakaria* es comença a notar. Una de les primeres mesures que ha engegat ha estat la substitució dels mapes del temps de la televisió pública basca. Euskal Telebista va canviar, el 29 de juny, els mapes meteorològics on s'informava del temps a Euskal Herria per una infografia en què únicament es mostra el País Basc espanyol. Així doncs, Navarra i el País Basc francès se supri-

meixen de l'imaginari col·lectiu dels parlants d'euscar. Aquesta mesura política d'assimilació *constitucional*, o nacional espanyola, va acompanyada de la designació -de la mà de PSE, PP i UpID- del nou director general de l'ens públic, Alberto Surrio, que imprimirà un nou "caràcter" a l'emissora. El diari *El Mundo*, en una perniciososa insinuació de connivència amb el terrorisme per part de l'anterior direcció d'ETB, diu que el canvi ja s'ha notat en el tractament de les informacions a propòsit del darrer atemptat d'ETA.

Aquesta substitució simbòlica, a partir de la qual es passa de parlar d'Euskal Herria a fer-ho de la Comunitat Autònoma espanyola del País Basc, arriba al mateix temps que el Parlament de Catalunya discuteix el nou llibre d'estil de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), que previsiblement veurà la llum a finals d'any. Això pot establir un precedent, ja que hi ha diferents fronts que pressionen per modificar el mapa del temps de TV3 i eliminar qualsevol referència a un espai nacional que no sigui l'espanyol. La infografia de la tele-

visió pública catalana mostra les dues catalunyes, la nord i la sud, Andorra, la Franja de Ponent, el País Valencià i les Illes Balears. És l'únic espai dels informatius on es mostren els Països Catalans, atesa la presència testimonial que hi tenen les corresponals de TV3 a Perpinyà, Palma i València. Són contraris a l'actual mapa el govern valencià -que també és bel·ligerant amb la denominació País Valencià-, el PPC, Ciutadans i el socialista Joan Ferran, que diu que el nou llibre d'estil de la CCMA ha de servir per "no construir nació". Catalana, s'entén.

> El govern espanyol vol tapar les ràdios sense llicència

Segons el secretari de Mitjans de Comunicació de la Generalitat, Carles Mundó, el govern espanyol pot incloure una nova mesura a la llei de l'audiovisual estatal per emetre un senyal que tapi les freqüències de les ràdios sense llicència. Mundó diu que ERC ja havia presentat una esmena a la llei estatal de mesures urgents en telecomunicacions en aquest sentit, però que no va prosperar. Joan G. Vallvé.

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | **Contrabanda 91.4FM** Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | **Ràdio Línea IV 103.9FM** Barcelona www.radiolinea4.net | **Ràdio Pica 96.6FM** Barcelona www.radiopica.net | **Ràdio Trama 91.4FM** Sabadell www.radiotrama.net | **Ràdio Kaos 90.1FM** Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | **Ràdio Pinsania 90.6FM** Berguedà www.radiopinsania.net | **Ràdio 90 1.4FM** Olot www.r90.org | **Ràdio Klara 104.4FM** València www.radioklara.org | **Radio Malva 105FM** València www.radiomalva.wordpress.com | **Radio Aktiva 107.6FM** Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | **Radio Mistelera 100.8FM** Dènia - La Xara www.lamistelera.org | **La Tele 52UHF** Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | **Coettv Nou Barris** (Barcelona) coettv@gmail.com | **Gramenettv** Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

terra d'escudella
www.tdk.cat

NO MENGIS QUALESVOL COSA
empenya, menja el migdia,
braves i tantes, entrepans,
taules i amonides i
canta de nit

C/ Premià, 20 baixos, Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

SI EL QUE NECESITES ÉS
CONÈIXER-NOS MILLOR

ARA POTS!
subscriu-te

Col·labora amb il·lucra:
Subscripció de prova
Per només 15 euros,
rebràs els 6 propers
numeros d'il·lucra

Envia les teves dades
(nom, adreça postal i dades bancàries) a:
secretaria@il·lucra.cat
93 552 98 79
Via Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

**CURSA DE CARRETONS
FESTA MAJOR 2009**

diumenge 12
de juliol
10 matí

ger

Entitat Gestora i Organitzadora: www.associacioger.cat
tel. 93 552 98 79 (93 552 98 79) - 93 552 98 79 (93 552 98 79)

**Vols construir
la Pau?**

Tens tot un món!

Apunta't als camps
de treball 2009 del
Servei Civil Internacional!

SCI
www.sci-cat.org

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat
amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autoocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge
...

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació
...

Ara Coop
info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, 1a planta - Bcn 93 318 81 62

, expressions

Festivaleges?

Ruta d'estiu per les principals trobades de música i arts escèniques independents i alternatives

Estel Barbé i Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

Ha arribat l'estiu, la calor, les festes populars i, per extensió, els festivals. Durant la darrera dècada, hem viscut un autèntic boom d'aquesta mena d'esdeveniments als Països Catalans. I, amb l'arribada de la crisi econòmica, sembla que aquest *soufflé festiver* ha començat a desinflar-se.

D'entre tot el magma dels darrers anys, continuen subsistint les iniciatives més arrelades i populars. Aquest reportatge és un mosaic d'algunes de les opcions -recollir-les totes seria impossible- que tenen com a denominador comú el fet de treballar d'una forma alternativa i independent i que, alhora, prioritzen propostes artístiques que treballen al marge de la indústria convencional de la música i l'espectacle.

El Rebrot torna a arrelar a Berga

L'aplec musical, polític i cultural organitzat per Maulets arriba a la vuitena edició combinant música de combat i activisme social

La vuitena edició de l'Aplec de Joves dels Països Catalans, organitzat per Maulets, torna a la ciutat que el va veure néixer i créixer després d'un any de descans i del seu pas efímer per Argenton (Maresme). Berga serà, de nou, l'escenari del Rebrot, que per primera vegada en la seva història serà totalment gratuït. Sota el lema *Creant alternatives al capitalisme, construint la llibertat d'un poble*, Maulets organitza tota mena d'activitats al carrer, un certamen literari, una fira de productes de la terra, actuacions de teatre, actes polítics, tallers, debats, àpats populars i, evidentment, un bon grapat de propostes musicals.

Entre les bandes més destacades d'enguany destaca At Versaris, que presentaran els temes del seu segon disc, *A cada passa* (Propaganda pel Fet!, 2009). Hip-hop de qualitat parit entre Sants i Sabadell i rimes

subversives i contestatàries a dojo. També hi haurà espai per la cançó, amb el recital de Marta Rius i les Noves Dones de la Bella Cançó. Rius, cantant del grup Sol i Serena, revisita clàssics de la cançó catalana cantada i composta per dones. El Rebrot engegarà el dijous 16 amb un cant participatiu de glossa, gentilesa del col·lectiu Cor de Carxofa. També hi actuaran Pepet i Marieta, Les Absentes, Ze Esatek, Ekak i Mat, Odi i Brigada Avel·lina.

Noves propostes a l'Esclat

El festival serà l'espai on es donaran a conèixer les propostes dels grups finalistes del concurs *Esclat*, un certamen per caçar nous talents musicals organitzat des de fa set anys per Maulets. Aquest any, hi han participat una vintena de grups i els guanyadors han estat la banda lleidatana Escalivada, que s'ha imposat amb la seva fusió particular de música tradicional i

Marta Rius cantarà a la vuitena edició del Rebrot

rock. La banda de Ponent actuarà al Rebrot el dissabte 18. En segona posició, trobem els valencians The Skafeinats, que actuaran el divendres 17.

Enguany, però, podríem dir que el cap de cartell del Rebrot no és cap grup musical, sinó un activista social que ha fet córrer molta tinta aquest 2009. Parlem d'Enric Duran,

un activista vilanoví conegut per l'acció que va anunciar el 17 de setembre de 2008: Duran va expropiar 492.000 euros a diferents bancs i caixes amb l'objectiu -segons va explicar- de denunciar el sistema capitalista. Amb els diners expropiats, va finançar dues publicacions, *Crisi i Podem!*, on s'explicava l'acció, es feia una dura crítica al sistema capitalista i es proposaven alternatives. La crisi financera és un dels temes que es tractaran durant els quatre debats simultanis del 18 de juliol al matí (de 10h. a 12:30h.), així com la crisi alimentària (amb Esther Vivas), la crisi productiva (amb un cooperativista de Món Verd) i la crisi energètica (amb la Xarxa pel Decreixement).

- > Del 16 al 19 de juliol
- > Berga
- > www.rebrot.org
- > Gratuït

Experiments i clàssics a la vuitena edició del Figarock

El Figuetarock instal·la un espai propi per la canalla

La cita serà l'1 d'agost i cal anar-hi preparada per una nit llarga i estimulada. El cartell ja ho diu tot, des de l'actuació de Pau Riba -que recupera les cançons del seu disc formenterí *Jo, la donya i el gripau*- al temut retorn de la Fera Ferotge, el grup Inadaptats fent el seu homenatge particular a l'Ovidi. Tot plegat, deixant lloc a l'escenari pels grups clàssics del festival com el cantautor Quico Pi de la Serra, la rumba dels Naraina i el Comandante Rock. En definitiva, una cita de grups i personatges imperdibles i imprevisibles de la qual la Figuerosa sembla que no es vulgui desempal·legar. I és que, després de vuit edicions, el festival independent comença a esdevenir una peça clau i de qualitat dins el panorama alternatiu i estiuenc català.

Moment d'una edició anterior del festival independent Figarock

Una de les novetats d'enguany és el Figuetarock, un espai que s'ampliï a la canalla i al poble. Es durà a terme durant tota la tarda a la plaça

de la vila i comptarà amb les actuacions de Petit Nagual. Les bruixes es pentinen i una cercavila i xocolatada que aprofitarà per arrossegar totes

les persones indecises cap al tros del Figarock. A partir d'aquí, ulls ben oberts i roba d'abric per romandre tota la nit d'escenari a escenari, en un espai tranquil i acollidor on fins i tot hi haurà instal·lada una zona de descans per fer-hi becaines.

Fenòmens imprevisibles

La gènesi del Figarock és tan curiosa com el festival i passa, encara que sembli contradictori, per la desfeta d'un grup: els Alquimistes Folls. Els integrants dels Alquimistes, un grup de la Figuerosa dels 90, un dia van decidir que volien plegar, però en cap cas abandonar la promoció i el gaudi musical. Trencant-s'hi una mica les banyes i coincidint amb els seus deu anys d'actuacions, la nit del 17 d'agost de 2002 van aconseguir muntar la primera edició del Figarock. La voluntat: ajuntar en un

mateix escenari tota una sèrie d'artistes, de dues generacions diferents, bastant avessats a l'experimentació i que d'alguna manera havien acompanyat la trajectòria dels Alquimistes. Així, aquell primer any, el cartell va incloure les actuacions de Pau Riba, Oriol Tramvia, Jordi Batiste, Muchachito i Don Simón & Telefunken, entre d'altres. Des de llavors, el festival ha convocat la seva cita anual i s'ha consolidat com un dels espais de referència per veure, justament, la combinació de reaparicions i noves descobertes de l'escena musical i experimental catalana.

- > 1 d'agost a partir de les 19h.
- > la Figuerosa (Tàrraga)
- > www.figarock.org
- > Gratuït

Cerka'l i la mostra d'arts d'investigació

Més de cinquanta propostes s'instal·len a Piera durant quatre dies

La setena Mostra d'Arts Alternatives i d'Investigació ha presentat el cartell fent un salt qualitatiu i quantitatiu. Del 30 de juliol al 2 d'agost, Piera es transformarà en un escenari obert a tot tipus d'arts, grups i públics, que oferirà cinquanta propostes en dos escenaris. Enguany, el Cerka'l ha decidit fer una aposta forta en diferents bàndols. Per començar, la inclusió de la mescla de hip-hop i drum & bass dels bretons X Makeena o la sessió dels bascos Potato. En l'àmbit de les arts escèniques i la dansa, destaquen la companyia Erre Que Erre, la pallassa Alba Sarraute, Egos Teatre i la nova producció de la Cia Karam, *Residual Gurus*. Alhora, també hi haurà espais pel circ, la pintura, els audiovisuals, les *performances* i fins i tot una fira permanent d'artesanaria. I per aquelles persones que no vulguin perdre's un instant del Cerka'l, no cal patir, al costat dels escenaris, hi ha una zona d'acampada lliure des de l'inici de la mostra fins a la clausura.

Darrere el Cerka'l
Organitzar un festival d'aquestes característiques no és cosa fàcil.

Actuació realitzada durant l'edició Cerka'l 2008

L'any 2003, un grup de joves del municipi va començar a llançar idees sobre setmanes joves, concerts alternatius i cultura compromesa. Sis anys després i poc a poc, la idea s'ha anat fent realitat i ha acabat generant un projecte ambiciós que va més enllà de l'organització de concerts. El Cerka'l n'és un exemple, a més de

ser "(...) un balcó per als artistes amb major compromís i per les propostes d'autor més arriscades", segons el mateix grup.

> del 30 de juliol al 2 d'agost
> Piera
> www.cerka.org
> Gratuït

L'Aplec dels Ports, trenta-un anys de resistència cultural al País Valencià

L'Aplec més popular del País Valencià és l'Aplec dels Ports, que se celebra de forma itinerant per diferents municipis de la comarca dels Ports des de fa trenta-un anys. L'Aplec va començar a funcionar l'any 1978 al poble de la Todolella i ha estat fidel a la seva cita amb el calendari durant 30 anys, amb l'única excepció de 2006. La festa continua tenint present quin va ser l'objectiu de la seva creació: donar a conèixer la realitat d'una comarca on el jovent lluita contra l'oblit institucional amb el propòsit de mantenir viva la cultura i la llengua catalanes. Enguany, l'Aplec tindrà lloc al petit poble de la Mata.

En l'àmbit musical, l'Aplec prioritza la programació de bandes del País Valencià. El divendres 24 hi actuaran Aspenca, Tom Bombadil, La Moda i, com a convidats del Principat, el grup sabadellenc Dumbala Canalla. El dissabte 25, a més d'una sessió ininterrompuda de música combativa a càrrec del col·lectiu La Plana People Sound System a la plaça Major, també actuaran Kuit Stik, Keroseno, Bandits,

Sva-Ters: reggae, ska i molta festa

Alimanya, Tos pa Dentro, Atzukak, Sva-Ters i l'Orquestra Antàrtida. L'Aplec culminarà el diumenge 26 amb el cantautor del Penedès Cesk Freixas i amb la formació ebrenca Pepet i Marieta.

> 25, 25 i 25 de juliol
> La Mata (els Ports)
> www.peset.com/aplecelsports
> Gratuït

Pop al Carrer, entusiasme i qualitat a Tavernes de la Valldigna

Els mallorquins Oliva Trencada són un dels atractius del festival Pop al Carrer

El divendres 17 de juliol se celebra la cinquena edició del Pop al Carrer a la platja de Tavernes de la Valldigna. Un festival de petit format organitzat per la promotora cultural La Casa Calba que s'alimenta de la música popular contemporània feta a la vora de la Mediterrània. En primer lloc, actuarà el cantautor, actor i poeta Xavier Mo, acompanyat d'una renovada formació de trio per assaborir un repertori basat en el seu treball *Pròxim*. A continuació, des de la Vall d'Albaida, Gent del Desert presentaran el seu segon treball discogràfic, *Molles*. Aquest és un projecte musical que naix arran de la tertúlia literària *El Desert de la Paraula* i que combina declamacions poètiques amb una varietat de ritmes i

estils. Provenents de Mallorca, Oliva Trencada són la nova sensació de la música illenca. Vindran a presentar el seu segon àlbum, *Lluneta del Pagès*, on musiquen poemes de Maria Antònia Salvà. El festival tancarà amb la banda local Amanida Peiot, que presentarà oficialment el seu primer treball, *Amanida Peiot #1*, amb una formació de set músics -amb secció de vents, acordió i percussions incloses- disposada a fer ballar totes les assistents.

> 17 de juliol
> Tavernes de la Valldigna (la Sfora)
> www.myspace.com/lacasacalba
> Gratuït

D9.cat i l'experimentació musical traslladada a Mallorca

Segona edició d'aquest festival mallorquí que, segons el grup organitzador, "pretén programar grups interessants del nou panorama musical català". Serà durant les nits del 20 i el 21 d'agost a Ses Voltes -al Parc de la Mar- i amb convidats musicals com Els Amics de les Arts i Sanjosex. Dues propostes que combinaran el pop electrofolck i el folck-rock i que ja compten amb l'aval del públic i molts concerts a l'esquena en terra ferma. El toc de combinació d'arts el donaran les actuacions de L'Equi-

briste Ses Coles i la Barrumbada Ses Voltes. L'edició 2009 de D9.cat reprenrà la proposta d'aconseguir dur a Mallorca grups que investiguen i experimenten amb la música en llengua catalana i l'anhel de repetir l'èxit amb què van comptar en la primera edició.

> 20 i 21 d'agost
> Palma
> www.myspace.com/festivald9cat
> Gratuït

, expressions

LLIBRES

Pot existir un turisme ètic, solidari i sostenible?

Jordi Gascón analitza el difícil binomi turisme-cooperació

Per aquelles persones que hem nascut a l'era de les vacances pagades, prendre cada any la decisió d'on i com gastar el quantum de temps que el sistema ens ofereix per canviar d'aires i de moneda és una rutina de la qual no despertem, ja que d'alguna manera -i fins i tot en ple viatge- sempre se'ns presenta el dilema de "no voler semblar un turista sense poder deixar de ser-ho". Aquí és quan un reacciona i s'adona que, en realitat, som molt poqueta cosa... I és que no hi ha cap dubte que el turisme de masses és la vertadera cirereta del capitalisme espectacular, és el seu producte més acabat.

Alfonso López Rojo
cultura@setmanaridirecta.info

És cert que -igual que en d'altres esferes de la vida- cada persona porta el tema del turisme com pot, però aquest assumpte no es pot obviar i necessita un qüestionament rigorós quan ens referim al turisme als països del Sud, una pràctica en què l'explotació humana es combina a parts iguals amb grans dosis d'hipocresia.

En aquest sentit, el llibre de Jordi Gascón *El turismo en la cooperación internacional. De las brigadas internacionalistas al turismo solidario* resulta oportú, sobretot perquè posa el dit a la nafra i problematitza la qüestió de forma minuciosa. D'una banda, constata el procés de despolitització que, durant les dues últimes dècades, ha seguit la tasca pionera que van suposar les estades i els viatges solidaris que, als anys 80, van acompanyar els processos revolucionaris de països com Nicaragua, Guatemala o el Salvador. Amb el temps, l'activisme que va caracteritzar aquestes experiències s'ha desvirtuat i s'ha convertit en una mena de *turisme alternatiu* que es prodiga tant entre ONG opaques i acrítiques com entre entitats de tall neoliberal que basen el seu plantejament més en una interessada "ajuda a pal·liar la pobresa" que en un veritable principi d'equitat respecte als beneficis econòmics.

ANONIMA

Un nínxol de negoci

D'altra banda, el treball analitza les estratègies que estan adoptant les empreses que han descobert que el viatge solidari és un nínxol de negoci que es pot afinar perquè el negoci com a tal arribi a bon port. Una d'elles és la de les certificacions, una proposta encaminada al màrqueting que s'assimila a les que ja utilitza el capitalisme verd per oferir la *garantia ecològica* a tot el que es presenti. D'aquesta manera, el futur consumidor de paquets de turisme solidari podrà accedir a les seves vacances ètiques a través d'empreses intermediàries que "donen fe de la seva bona fe".

Finalment, Gascón -des de perspectives com la sobirania alimentària o el decreixement- esbossa algunes alternatives possibles a un turisme que -en el fons, s'anomeni com s'anomeni- tots vivim com si es tractés d'un mal necessari: el turisme és el millor aliment del PIB de molts països (inclos el nostre) i, ahora, és un dels majors factors de depredació ecològica o una cosa molt pitjor encara: és una de les formes més descarnades amb què el capitalisme ha aconseguit estetitzar la pobresa dels països del Sud fins al punt d'anestesià la nostra mirada etnocèntrica davant d'ella.

Davant la idea de *turisme*, doncs, la pregunta del milió no solament és si aquesta paraula és útil o si és millor preguntar a renunciar-hi i a aspirar a un altre concepte menys viciat, sinó que també seria bo interrogar-se sobre

El turismo en la cooperación internacional.

De la brigadas internacionalistas al turismo solidario

Autor: Jordi Gascón
Editorial: Icaria editorial
Barcelona, 2009
167 pàg.

si pot existir quelcom semblant a un turisme ètic, solidari i sostenible o estem condemnats a caminar de quimera a quimera. Aquesta és la gran pregunta que ens suscita el llibre de Jordi Gascón: a veure qui és capaç de respondre-la!

CAMPANYES

Sisenes Jornades per la Llengua a Sant Andreu de Palomar

10 i 11 de juliol al CSO La Gordíssima

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

L'Assemblea Popular Independentista, tot i els entrebancs institucionals que es troba edició rere edició, continua defensant les Jornades per la Llengua, que enguany se celebraran el divendres 10 i el dissabte 11 de juliol al centre social okupat La Gordíssima. La inauguració es farà amb una projecció de documentals, seguida del concurs andreuenc del *Bocamoll* -la diversió està assegurada- i un *karaoke* de cançons en català. Caldrà reservar energies per la llarga jornada del dissabte, que començarà amb un taller de jocs infantils tradicionals i un espectacle teatral. Després d'una aturada per anar a dinar, la tarda s'iniciarà amb una xerrada a càrrec de l'escriptor

Màrius Serra, una actuació de la Bastonera de Sant Andreu i un recital de poesia catalana de dones. Tancaran les jornades el folk dels Filibusters i els cantautors Caliu a la plaça del Comerç del mateix barri.

En aquesta sisena edició, sota el lema *El bilingüisme trepitja el català*, l'Assemblea denuncia el retrocés de la llengua catalana de la mà de les institucions espanyoles i els seus mecanismes judicials i també arran de la propaganda constant contra el català per part dels mitjans de comunicació de masses de l'Estat espanyol.

+ INFO

jornadesxllengua.blogspot.com/

LLIBRES

Sense re, sense remei

Pepe Sales
Labreu Edicions
Col·lecció Alabatre
Pàgines: 200

Tot i que Albert Pla en va musicar les *Cançons d'amor i droga*, encara és hora que l'obra -breu però intensa- del poeta Pepe Sales arribi amb més claredat als seus lectors potencials. Potser és contradictori exigir la vulgarització d'un autor que, probablement, hauria renegat de la seva comercialització, però no deixa de ser una injustícia que els versos de Sales -autèntic cronista del *quinquisme* català dels anys vuitanta- continuï restringida a un nombre reduït de persones. El volum que ens ocupa recull els versos d'aquest músic, pintor i

escriptor -evitem qualificar-lo de *maleit*- i, a més, recupera una sèrie de correspondència i dietaris personals on es posa de manifest el tortuós trajecte d'addicions, pressó, hospitalitzacions, homosexualitat i VIH viscut per Sales. A més, Labreu recupera una part de la seva obra pictòrica i ofereix una nova visió sobre les 50 cançons d'amor i droga a través de les notes de l'amiga de ànima de Sales, Lulú Martorell, coautora -amb Albert Pla- del documental recent *Pobres pobres que els donguin pel cul*. ROGER PALÀ

www.lacutatinvisible.org
Riego 35 baixos - 08014 BCN - 93 298 99 47

Novetats d'estiu en samarreta

malea
teteria malea s.c.c.l

esmorzars i berenars, cassolans i ecològics
c/ negre, 10 sants (bcn)
telf: 07122030

La Falcata
TAVERNA POPULAR

c/ Panera 2
Casó Antic - Lleida
www.lafalcata.cat

rebrot '09
l'aplec dels joves dels Països Catalans

construïm la llibertat!

www.maulets.org * www.rebrot.org

CINEMA

Del funeral com un nou inici

Les màscares socials s'esberlen a 'Tres dies amb la família', un drama notable sense afectacions sobre els diferents membres d'una nissaga burgesa catalana

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

La segona producció del programa Opera prima, una iniciativa que vol facilitar el salt al llargmetratge dels graduats a l'Escola de Cinema i Audiovisuals de Catalunya, va pel camí de tenir un èxit similar a la seva predecessora, *Lo mejor de mí*. Si el debut de Roser Aguilar va ser ben acollit a Locarno i pel públic estatal, *Tres dies amb la família* es va endur alguns dels premis més destacats del Festival de Màlaga i, ara, combat a les sales comercials.

De nou, ESCAC i Escándalo Films han escollit un projecte dramàtic, una mirada a la quotidianitat, amb algunes pinzellades de risc afegit en el cas del debut de la barcelonina Mar Coll, ja que *Tres dies amb la família* va un xic més enllà i assumeix un cert despullament. Sense arribar a l'austeritat extrema de les tendències més radicals del cinema català actual, sí que s'acosta a una certa narrativa europea el·líptica i continguda, sense qüestionar els fonaments dels codis representatius habituals. La directora no s'inscriu en la línia dura del cinema que acosta temps narratiu i temps cronològic emprant llargues preses

de càmera fixa i dilatant els silencis i aporta inserits detalls de cossos i mirades que suavitzen i vesteixen d'expressivitat els moments sense paraules. Sense una estilística tancada i extrema, *Tres dies amb la família* sembla una aposta pel rigor, per un dramatisme sense afectacions que, ocasionalment, pot desprendre un cert alè poètic en la contemplació dels esdeveniments, sempre sense diluir el seu necessari tarannà prosaica, versemblant.

Cinema de personatges

Estilístiques al marge, la proposta és fer una pel·lícula de personatges dins el marc d'una nissaga familiar, però amb una protagonista evident: Léa (Nausicaa Bonnín), una jove de casa bona que intenta viure la seva pròpia vida sense acabar de sortir-se'n. De la recent *Las horas del verano* (Olivier Assayas, 2008) a *Celebración* (Thomas Vinterberg, 1998) i molt més enllà, les reunions han servit per explorar unes relacions socials basades en la hipocresia. L'aplec forçós que suposa un funeral és el que junta dues generacions dels Vich i Carbó en el comiat de l'avi de la protagonista.

Poc a poc, es va forjant el retrat d'una família de maneres distants, d'entre la qual sobresurt -pel seu

Eduard Fernández, Francesc Orella i Ramon Fontseré en un moment del film

tarannà anòmal - el nucli format per Léa i els seus pares. Léa és una jove silenciosament irada, ressentida per les indefinides relacions entre Josep Maria (Eduard Fernández) i Joëlle (Philippe Leroy-Beaulieu), separats encara que no ho admetin de portes enfora i ambdós amb conductes autodestructives. I, a ells, és a qui Coll dedica més esforços com a retratista de tipus humans. Durant el procés, tot i romandre en un pla secundari respecte a la seva filla, acaba destacant un Josep Maria

vulnerable i desorientat perquè els motllos relacionals que ha après es revelen inadequats amb Léa i amb la seva dona. La directora retrata la difícil comunicació paternofilial en una societat que sobredimensiona la necessitat d'espai vital dels individus i prioritza el pudor sobre l'especificació natural de l'empatia entre persones.

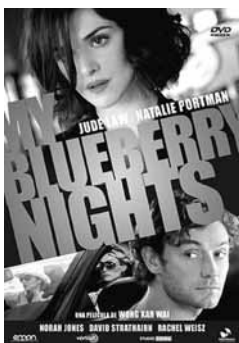
Una protagonista esquerra

Potser el gran risc de la pel·lícula és dotar del màxim protagonisme un

personatge antipàtic, agrament laconic: una jove en crisi familiar i romàntica que ha de superar les inèrcies de la tardadolescència. Es pot considerar que Coll i la seva cogaionista, Valentina Viso, han treballat el llibret per dibuixar una dona esquerra, amb evidents insuficiències de comunicació i expressió, però dotant-la de prou humanitat i dimensió tràgica perquè no esdevingui un arquetipus purament negatiu. Hi ajuda la fotogenia de la mirada de Bonnín, en la bellesa de la qual es pot veure una promesa de redempció que emergeix en un final contingudament esperançador.

Jove però ja avesada en el teatre i la televisió, l'actriu és el contrapunt fresc als pesos pesants de la interpretació, Eduard Fernández, Francesc Orella o Ramon Fontseré. El darrer d'ells és el nou patriarca i projecta un autoritarisme que obre la porta a la crítica social. Les potencialitats d'aquesta línia discursiva no s'esgoten i *Tres dies amb la família* s'assenta com a cinema caracterològic amb algunes pinzellades de comentari (vagament autobiogràfic?) sobre les deficients relacions humanes dins el món de l'alta burgesia, més que no pas sobre el paper que juga aquesta classe en la realitat contemporània.

DVD

My Blueberry nights

DeAPlaneta, 2007
Director: Wong Kar-wai
Guionistes: Wong Kar Wai, Lawrence Block
Durada: 96 minuts

L'extrem manierisme de 2006 semblava dur a un cul de sac culminant la fórmula estètic-narrativa del film més reeixit de Wong Kar-wai, *Deseando amar*. Arribats al final d'aquell camí, semblava que s'imposava una reorientació, que va arribar amb *My blueberry nights*. Recuperant en part l'esperit de *Chungking express*, el cineasta de Hong Kong va proposar un nou entramat d'històries encrucades, sempre poetitzador però d'una manera més moderada i, potser, més popular.

De nou, els protagonistes són personatges en trànsit per llocs de pas, però en

aquesta ocasió hi ha una adequació als espais de l'Amèrica mítica visitats per un personatge itinerant: solituds urbanes a la gran NY, tuguris de Tennessee amb policies alcohòlics, partides de pòquer a Nevada... El material narratiu es presenta mitjançant l'habitual entramat de colors saturats i neons, de càmeres lentes i detalls estètics que es fixen en els cossos i els gestos de personatges trencats per l'amor. La desorientació de tots ells se sol manifestar mitjançant pulsions autodestructives, dipsomaniaques o ludòpates, però també mitjançant moments de

vulnerabilitat compartida benintencionada.

El director aposta per les ficcions globals i per la narració d'un autodescobriment sense perdre gaires signes d'identitat pel camí. I el que segurament és un film de transició no es transforma, per aquest motiu, en quelcom menys gaudible, especialment gràcies a un metratge ajustat i a una exemplaritzant diversitat d'històries, per sobre de les quals llisca una protagonista que, després d'una trencadissa sentimental, ha d'aprendre per ella mateixa que la solució no rau en la fugida. I.F.

DVD

Ginger & Fred

(edició especial col·leccionista 3 discos)

Track Media-Llamentol, 1986
Director: Federico Fellini
Guionistes: Federico Fellini, Tonino Guerra, Tulio Pinelli
Durada: 126 minuts

Dos veteraníssims ballarins que, anys enrere, imitaven les populars estrelles del musical Fred Astaire i Ginger Rogers es reuneixen en el marc d'una gala de cap d'any. En aquest apreciable film tardà, un Fellini especialment elegíac satiritza sobre el llenguatge publicitari i el món de la televisió, retratat com un circ vulgaritzador, improvisat i sense cap rigor ni exigència. A aquesta crítica de la realitat contemporània, se li afegeixen moments de gran tendresa proporcionats per les vives interpretacions de Marcello Mastroianni i Giulietta Masina, humans i decadents entre els llums estridents d'un plató i la fatuitat dels artistes *freaks* que els envolten. I.F.

DVD

El cazador de gatos

Manga Films, 1989
Director: Abel Ferrara
Guionistes: James Borrelli, Elmore Leonard
Durada: 86 minuts

A bans d'acabar d'esclatar com a autor amb *El rey de Nueva York* i *Teniente corrupto*, Abel Ferrara signava *thrillers* d'explotació amb els quals s'acostava a la indústria després d'experiments *underground* com *The driller killer*. Partint d'una novel·la d'Elmore Leonard, *El cazador de gatos* és un *neo noir* protagonitzat per l'amo d'un petit hotel, veterà de la intervenció nord-americana a la República Dominicana, que es veu casualment immers en una trama criminal que el supera. Més aviat sec i directe, tant en la planificació visual com en la descripció de personatges i el desenvolupament de situacions, el film resulta una intriga senzillera però simpàtica, un *hard-boiled* visceral -molt dels anys 80-, amb un adulteri lucratiu inclòs. I.F.

, expressions

CAMpanyES

La cançó de l'estiu és una bomba a l'Hotel Vela

El tema musical inspirat en la popular 'Bomba' de King África ja corre per la xarxa

DOCTORA BOOP

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

"El Hotel Vela se merece una bomba/al Hotel Vela hay que ponerle una bomba".

Així de contundent sona el nou hit de l'estiu gravat a la platja de Barcelona el dia 16 de maig i que ja s'ha estès com una taca d'oli per la xarxa. La gravació van ser les postres d'una sardinada popular contra l'obra faraònica que brolla de les aigües de Barcelona i que s'ha d'inaugurar el proper mes d'octubre. Aquesta cançó, inspirada en la popular "Bomba" de King África, pretén contribuir a impedir-ho d'una manera provocadora i sense pèls a la llengua. Moltes persones detractores de l'Hotel V de cinc estrelles -popularment conegut com a Hotel Vela- ja fa mesos que duen a terme la campanya d'informació i denúncia *Bomba a l'Hotel Vela*, anunciada com "un setge contra aquest nou insult d'una oligarquia de facto".

La sardinada i la filmació del videoclip a la platja de Sant Sebastià van despertar la curiositat de moltes banyistes i la seva participació a l'hora de cantar una cançó que aporta "dades clau sobre l'entramat que hi ha darrere la concessió", segons Núria Alonso, membre de la campanya. En aquesta ocasió i a diferència del tema original de King

África, el moviment no és sexy, sinó un "moviment mafias", en el qual intervé la Unió Temporal d'Empreses (UTE) de FCC, Comsa, Sacresa, Obras Huarte y Lain i la cadena nord-americana Starwood, que explotaria l'hotel. El tema també titlla de màfia l'Ajuntament de la ciutat i la Generalitat, institucions que formen part del consell administratiu de l'Autoritat Portuària de Barcelona, promotora del projecte edificat exactament en un terreny guanyat al mar, a la Nova Bocana del Port de Barcelona. Des d'aquest edifici de 99 metres d'alçada fins a l'aigua, tan sols hi ha vint metres, el mínim que estableix la llei de ports per les construccions portuàries. Aquesta *construcció portuària* consisteix en un edifici amb forma de vela que compta amb 470 habitacions i inclou 31.000 metres quadrats d'oficines, espais recreatius, serveis per la plantilla de l'hotel i la construcció d'un moll perquè hi atraquin els iots.

+ sardines i -hotels va ser la crida per convocar la jornada del 16 de maig, on també es va presentar la campanya i les accions i activitats que s'estan duent a terme. Les sardines no són un element escollit a l'atzar, "les hem pres com a símbol de la Barceloneta que està desapareixent: la dels pescadors, les cadires a la fresca i el menjar popular", explica Alonso. La construcció de l'hotel,

assegura l'activista, no només suposarà un augment dels preus dels pisos d'aquest barri popular, sinó que també ha estat l'excusa per la urbanització de la nova bocana i l'últim tram del passeig Joan de Borbó, que implicarà l'eliminació progressiva dels molls de pescadors. "Què hi fan, aquests pescadors, just al costat d'un hotel de luxe?". Després de la jornada a la platja, encara calia acabar la realització del muntatge de les imatges i retocar els arranjaments de la cançó, que resulta original i divertida, però també crítica i informativa.

Darrere la pantalla, les detractores d'aquest equipament de luxe estan estudiant possibles accions legals contra l'edificació. Segons Alonso, no és una causa perduda: "Els promotors del projecte han fet petites trampes a l'hora de sol·licitar la llicència i la concessió, unes irregularitats a les quals ens agafarem per tirar endavant dues demandes". Una d'elles, dirigida a l'Ajuntament de Barcelona per l'atorgament de la llicència integral i, l'altra, al Ministeri de Foment espanyol (del qual depèn el Port de Barcelona) per la concessió de l'ús privat de terrenys públics. Comença el compte enrere fins l'1 d'octubre -el dia previst per la inauguració- i el setge a l'hotel vela, asseguren des de la campanya, tot just ha començat.

EL REBOST

A l'estiu tota terrasseta viu

Joan Andreu Moll Gamboa
rebost@setmanaridirecta.info

La possibilitat de dividir l'any en quatre estacions climatològiques diferenciales no es dona a tot el planeta. A les regions equatorials, entre els tròpics de Càncer i de Capricorn, tot just podem distingir entre l'estació de pluges i l'estació seca. A més, aquesta no deixa de ser una convenció a l'hora d'elaborar un calendari que podria tenir una altra forma. Així, entre d'altres, trobem que els aborígens australians divideixen l'any en sis estacions.

Tot i que, sovint, el sentit comú identifica com a responsables de les diferències tèrmiques estacionals els canvis en la distància entre la Terra i el Sol, la veritat és que resulta ser un factor inapreciable. De fet, quan a l'hemisferi nord és hivern, la

Terra es troba molt més a prop del Sol que a l'estiu.

En realitat el factor determinant rau en la inclinació de l'eix de la Terra respecte al pla imaginari que genera el planeta quan orbita al voltant del Sol. Aquesta inclinació de l'eix de la Terra -23'45"- possibilita que, per una observadora terrestre, la durada dels dies i la inclinació amb què els rajos de l'astre cauen sobre el planeta varii al llarg de l'any.

Al Nord, l'estiu arriba quan el Sol se situa al zenit al tròpic de Càncer -a 22'27" N. Els dies són més llargs i la llum solar impacta de manera més perpendicular sobre la superfície. Aquest sí que és un factor que condiciona definitivament la quantitat de calor que ens arriba i que posa en marxa els fenòmens climàtics que ens fan distingir les estacions com períodes amb una certa homogeneïtat climàtica.

Llimonada i veïnat contra el consumisme

L'estiu, si més no a les nostres latituds, irromp amb insolència en el nostre ritme quotidià. Les altes temperatures no deixen espais per una activitat gaire intensa durant les hores d'insolació. El cos demana migdiades, feines suaus i àpats lleugers.

Temps de no fer res i, per tant, de baixa productivitat. En realitat, les vacances estivals remuneresades que coneixem no deixen de ser un mal menor que calia que les societats industrials assumissin i que, pel que hem trobat, a l'Estat espanyol, no van ser reconegudes fins l'any 1931.

Abans només feien vacances els jutges. Durant els mesos de collita -els més calorosos i els de més feina de l'any al camp- es concedien *vacances judiciales* als camperols que, d'aquesta manera, no podien ser citats per cap tribunal i no descuidaven la seva tasca productiva. En aquest context, sense pobres a qui processar, els magistrats es devien trobar amb poca feina als jutjats i van decidir atorgar-se dos mesos de vacances, que després van ampliar a tres. Polítics i estudiants s'hi van sumar molt hàbilment. Així, mentre la majoria s'hi deixava

l'esquena i la salut, quatre espavillats gaudien de l'estiu i del plaer de fer ben poca cosa.

Perquè és cert, a l'estiu tota cuca viu -també el mosquit tigre- i amb ben poca cosa qualsevol bitxo se les arregla per tirar endavant -també els humans. Maduren els cereals i els arbres i les hortes s'omplen de fruits. N'hi ha prou amb una platja i un cel estrellat per dormir millor que en el més car dels matalassos -el viscolàtex no ho és tot.

Un temps ideal per alliberar assalariats amb ànsies d'ofegar en el consum d'oci -des dels viatges al carib a les interminables tardes de birres i tapes- les penes de la rutina laboral. I tot i que el que escriu això també és assalariat i farà un viatge -molt a prop, però- el Rebost vol reivindicar una altra manera de fer vacances. Una idea, recuperem els carrers. Muntem la nostra terrasseta amb les veïnes al peu del bloc, quan el sol baixa i el paisatge urbà s'omple d'ombres fresques. I, a la nevera, llimonada fresca (1 llimona per litre d'aigua i una mica de sucre) i te verd amb menta ben fred. I visiteu les amistats que viuen lluny, els mails tampoc ho són tot.

Recomanem

BARCELONA 10 i 11 de juliol VI JORNADES PER LA LLENGUA A SANT ANDREU DE PALOMAR. 'EL BILINGÜISME TREPITJA EL CATALÀ'

Dिवendres 10 de juliol. 21:30h. a la Plaça del Comerç. Projectió d'un documental sobre les relacions entre Catalunya i Espanya, i debat en acabar. 23h. Al CSO la Gordíssima (C. Pons i Gallarza 10). Tot seguit, festa i diversió amb el Bocamoll andreuenc... I després, karaoke i música en català, tastets i begudes de la terra.

Dissabte 11 de juliol. A la Plaça dels Comerç. 11.30h. Jocs tradicionals infantils. 13h. Teatre: *Publicitat, et deixaràs influir?*, de la companyia 13 i Acció. 18 h. Xerrada: La llengua des d'un punt de vista lúdic, amb l'escriptor Màrius Serra. 19.30h. Actuació de la Bastonera de St. Andreu. 20h. Recital de poesia catalana de dones. 22h. Concert amb Filibusters i Caliu. Organitzat: Assembla Popular Independentista

10, 11 i 12 de juliol
XII MARXAD'HOMEMATGE ALS MAQUIS

10 de Juliol. Lleida. 20:30h. Presentació d' *El Senzill: guerrilla i presó d'un maqui*, de Joan Buquets, a càrrec de Pep Cara. Després, xerrada-col·loqui amb Dolors Marín. Tot seguit soparet popular i música punk-maquis. Hi haurà l'exposició *12 anys de Marxa Homematge als Maquis*. CSA La Maranya, C. del Parc, 13.

11 de Juliol. Pont de Suert (Alta Ribagorça). Al Poliesportiu.

16h. Exposició: *12 anys de Marxa Homematge als Maquis*.

17h. Presentació del llibre *Maquis al Montsec, del Migdia francès a l'Aran i el Pallars (1944-1956)*, de Ferran Sánchez Agustí.

19h. Concert 5è Maquis Rock. Sopar a càrrec de la Colla de Diablers i Diables del Pont de Suert.

22h. Trasllat al Refugi (cal apuntar-se amb antelioritat).

12 de Juliol. Caminada per sobre del túnel de Vielha (Vall d'Aran). Al Refugi Boca Sud Er Espitau de Vielha

S. Nicolau. 8h. Esmorzar. 8:30h. Sortida del refugi: Ruta maquis alta duntanya, comentada, de 4 a 5 h de muntanya. 14:30h. Dinar conjunt. 17h. Cafè, copa i puro. Comiat.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BALAGUER

Dissabte 11 de juliol
6è aniversari del Casal Pere III
 19h. Trobada Independentista de Ponent. 22h. Sopar popular amb cassola de tros (hi haurà un menú per a vegetarians/es). 24h. Passeig de l'Estació. Actuació dels Bastoners del Pla de l'Aigua (Casal l'Ocell Negre, Lleida). Tot seguit concert amb Kap Boc, Escalivada i Skatasun.

BARCELONA

Divendres 10 i dissabte 11 de juliol
Taller d'eines per la 'transformacció'
 Divendres de 17h. a 21h. i dissabte
 de 10h. a 14h. Centre Cívic Sant
 Agustí. Plaça de l'Acadèmica.
 Organitza: Supermercats, no
 gràcies. Per participar, enviar un
 correu a [montanyes@noetmengi-
 selmon.org](mailto:montanyes@noetmengi-

 selmon.org)

Dissabte 11 de juliol
**Torneig de futbol en el marc
del centenari alternatiu
de la UE Sant Andreu.**
10h. Església de Sant Pacià
C. Sócrates
Organitza: Desperdicis

Festa 4 aniversari del programa
Onda Libre de Contrabanda FM
17. Casal Popular Tres Voltes
Rebel. C. Argullós 108
Hi haurà cinema, bingo i música.
Organitza: Programa Onda Libre

Xerrada sobre el Sindicalisme combatiu
18h. Cooperativa Itaca. C. Pallars 230
A càrrec de Gonçal Bravo (COS),
Roger Tugas (Intersindical-CSC) i
Josep Garganté (CGT).
Organitza: Endavant i Assemblea
de Joves del Poblenou

Diumenge 12 de juliol
Projecció de la pel·lícula
'Navellers'
19h. CSO La Gordíssima
C. Pons i Gallarza 10
Organitza: CSO La Gordíssima

Dimarts 14 de juliol
**Xerrada: De la crisi global
a la reforma laboral.**
Què defensem els treballadors?
19h. Centre Cívic Fort Pienc.
C. Ribes 14. A càrrec del professor
Quim Sempere i l'advocat Vidal
Aragonès. Organitza: Campanya
Que la crisi la paguin els rics-

BENLLOCH (PLANA ALTA)

Divendres 10
i dissabte 11 de juliol
**Cloenda del Festival Itinerant
de Música en valencià**
Divendres. 22h. Concert amb
Betagarri, Sva-ters, Gertrudis i
Desgavell i altres. Dissabte. 17h.
Concert amb Atversaris, Cesc
Freixas i Rapsodes
22h. Concert amb La Gossa
Sorda, Joan Miquel Oliver, Or-
questra Pato Daniel i altres.
Preu 20 euros.
Organitza: Escola Valenciana

GIRONA

Dimecres 15 de juliol
Cinema a la Fresca El Forn
amb 'Salvador Allende'
de Patrizio Guzmán
21:30h. Casal Independentista
El Forn. C. Carme 207

GRAMENET DE BESÓS

Divendres 10 i dissabte 11 de juliol
IX Aniversari del Lokal la Krida
 Divendres a les 21h. Màgia.
 22h. Sopar. Dissabte. 11h. Gimcana
 fotogràfica. 13h. Vermut. A la tarda
 a Kan Zam. 18h. Torneig de futbol.
 21h. Sopar.
 La Krida. C.Sícilia 97.

HOSPITALET DE LLOBREGAT

Divendres 10 de juliol
**Acte: 'A València i a l'Hospitalet
 assenyalen els culpables'**
 19h. Centre Cultural Sant Josep,
 Avinguda Isabel la Catòlica 32.
 Projectió del documental 'Arrels
 de lluita', debat sobre la situació
 a Cal Trabal i pica-pica.
 Organitza: Maulets

MOLINS DE REI

Dijous 9 de juliol
Xerrada: Apaguem les Nuclears.
No a la renovació de les
licències d'Asc i Vandellòs
 20h. Centre Excursionista
 de Molins de Rei
 Organitza: CEPA-Ecologistes
 de Catalunya

TARRAGONA

Divendres 15 de juliol
Projecció de la pel·lícula
'Nuestro Culpable',
de Fernando Mignoni, 1937
 20h. Ateneu Llibertari Alomà
 (Misser Sitges 9, Casc Antic)

Sortim de casa

BARCELONA
Divendres 10 de juliol
CONCENTRACIÓ 'ABAJO
LA EUROPA FORTALEZA'
10h. Davant del consolat italià,
Mallorca amb Pau Claris

BARCELONA
Dimarts 14 de juliol
CONCENTRACIÓ EN
SUPORT A L'ALFONSO,
ACUSAT D'AGREDIR UN
MOSSO AMB KUBOTAN
10h. Plaça de Sants

GIRONA
11 i 12 de juliol
JORNADES NÚRIA LLIURE,
LLIURES TOTES.

Dissabte 11 de juliol.
Manifestació davant la seu d'ICV
(C/Barcelona 5). 19h. Tot seguit
Sopar popular, acte polític i música
a la plaça Ovidi Montllor (antiga
Plaça Constitució).

Diumenge
12 de juliol.
Sortida d'autobusos a Madrid.

Més info:
elsud.org/nuri

Després de la tempesta ve la calma. Paisatge des de l'Àtenuu Llibertari del Berguedà

Les tempestes dels darrers dies l'han regat camps i boscos i han allunyat una mica el risc d'incendis, però també han fet malbé algunes col·lites. Als Pirineus i els Prepirineus, les rieres baixen plenes, ideals pel bany d'aigua dolça. Els propers dies, les temperatures no seran gaire altes (podrem dormir una mica més fresques) i, fins al divendres 10, podran caure alguns ruixats i tempestes areu, que donaran pas a més hores de sol i calor i els aires seran més càlids i, per tant, més llurs i tropicals.

. L'ENTREVISTA

Dolores Juliano ANTROPÒLOGA

“L'estigmatització de la prostitució és un element de control fonamental sobre les dones no prostitutes”

Dolores Juliano és antropòloga i a ser professora de la Universitat de Barcelona fins l'any 2001, quan es va jubilar. Nascuda a l'Argentina i resident a Catalunya des de 1977, ha centrat la seva carrera en la investigació sobre els moviments migratoris i els temes de gènere, posant un èmfasi especial en els mecanismes de discriminació de gènere i culturals a les societats modernes. Els seus darrers treballs l'han portada a l'estudi de la relació entre la immigració i el treball sexual.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Per què hi ha tants problemes, a la nostra societat, per reconèixer la prostitució i regularitzar-la?

Aquest va ser, precisament, el tema a partir del qual jo em vaig acostar a aquest tipus de problema. Portava anys treballant el tema de la immigració i em cridava l'atenció que els estudis es fessin sobre les immigrants que es dedicaven al treball domèstic i s'obviés o s'ignorés el fet que moltes d'elles es dedicaven a la prostitució. El silenci sobre el tema es relacionava amb una mal entesa intenció de protegir-les, ja que la prostitució era tan estigmatitzable que relacionar-la amb prostitució semblava un element més d'infravaloració. Això em va portar a analitzar quin era el motiu pel qual la societat tenia una mirada tan pejorativa de la prostitució, tot i ser un tema que podria ser acceptat socialment. M'explico. Per una banda, vivim en una societat on l'activitat sexual -fins i tot la més o menys promiscua- no pateix massa càstigs socials, no estem en una societat molt puritana sexualment. Per altra banda, a la nostra societat, s'han comercialitzat tot tipus d'activitats i moltíssimes coses que pertanyien a l'àmbit privat han passat a transformar-se en mercaderies. L'atenció als nens o als malalts es cobra i no passa res. En canvi, en el camp de la prostitució, tot i tractar-se de dues coses que, per separat, la societat accepta -el fet d'una activitat sexual i la comercialització d'allò que es fa-, unides es transformen en quelcom abjecte, degradant i inacceptable. La prostitució, des del meu punt de vista, és una activitat dura, desagradable i amb riscos, però vivim en una societat on hi ha moltes activitats així. És un dels més tanfíssims mals treballs que s'ofereixen. El problema és saber per què aquest mal treball en particular produeix tant rebuig social.

AGUSTÍ CODINACH

Ha arribat a conclusions sobre aquest aspecte?

La meua hipòtesi és que té relació amb els models de gènere. Vivim en una societat on està bastant tipificat què li correspon fer a l'home i què a la dona. Aquests estereotips no corresponen als desitjos -són models imposats i coercitius- i no tenen molta relació amb la societat normal. Tanmateix, la majoria de la gent compleix o s'acosta a ells, dins del possible. En el cas dels homes, perquè aquests models tenen premi. L'home que fa un esforç per ser masculí i agressiu té promoció social, respecte, admiració, llocs de treball ben pagats... En el cas de la dona, els models que se li imposen són de docilitat, secundarietat, postergació de les seves pròpies realitzacions i de supe-
ditar-se als altres... Un model que té molt poc premi social perquè les enquadra dins les activitats domèstiques, que són dures, no li permeten aconseguir recursos econòmics i resulten poc atractives. Per tant, el model femení és manté mitjançant el sistema de càstigs. És a dir, perquè la majoria de dones s'adeqüi a les seves tasques, la societat els diu que, si no compleixen el rol de bona esposa i bona filla, si no es moderen, llavors podran ser tractades de prostitutes i els anirà molt pitjor. L'estigmatització de la prostitució és un element de control fonamental sobre les dones no prostitutes.

Aquest seria el motiu pel qual, tot i que s'hagin superat moltes barreres en temes de gènere, l'estigmatització perviu en la prostitució?

La prostitució abraça dos temes importants: el de la sexualitat -que conti-

nua essent més o menys tabú- i el de la llibertat respecte al propi cos. Cobrar pel que la societat exigeix que es doni gratuïtament és una transgressió major. Curiosament, per no confessar-nos a nosaltres mateixos que darrere de tot plegat hi ha models puritans i un rebuig a l'autonomia de decisió sobre el propi cos, canviem els termes de la discussió per dir que el que es discuteix no és de què fan les dones autònomament, sinó que el problema és que tota prostitució és tràfic de blanques i esclavitud sexual. Això és una tergiversació de les dades. Dins el camp del treball sexual -com en molts altres-, en la mesura que hi ha desprotecció legal, hi ha possibilitat d'abusos. Tot i això, s'agafen a alguns casos reals d'abusos comesos contra les treballadores del sexe i es generalitzen. I, curiosament, ho fan en contra dels discursos d'elles.

I encara venen que l'activitat no es regularitza per protegir-les...

Exacte. La manera que s'ha trobat al llarg dels anys per protegir els drets dels treballadors i les treballadores ha estat reconèixer la seva activitat i permetre que s'organitzin per defensar-se. I, en canvi, en el cas de la prostitució, es considera que la millor manera d'evitar els excessos és prohibir l'activitat mateixa. És com si, per evitar els accidents a les mines, en lloc de regular-ne la feina, es tanquessin directament les mines.

I també és aquesta desprotecció la que porta a la creació de trames, no?

Aquí hi ha un fet bastant interessant. D'acord amb les normes i legislacions de certs països, es considera tractada o traficada qualsevol persona que en-

tra il·legalment al país. Això implicaria tota la immigració il·legal. No obstant això, aquest concepte només s'utilitza per les dones. Es deixen de banda els homes que, amb aquesta definició àmplia, estarien tan traficats com elles. També entre les dones, se centra sobretot en les que es dediquen al treball sexual. És una manipulació dels termes que busca ampliar el fenomen, ja que part de les immigrants que es dediquen a la prostitució no només no estan traficades, sinó que tenen els papers en regla. Hi ha situacions molt diverses.

A què respon aquesta perversió semàntica?

D'aquesta manera es transforma tota activitat de prostitució en una activitat il·legal. És a dir, no fan diferència entre prostitució voluntària i prostitució forçada. Però, per poder castigar els delictes i abusos que es cometien contra les treballadores sexuals, hem de treure la prostitució en si mateixa del camp del delictes. Perquè, contràriament, se les deixa en una situació molt fràgil a l'hora de denunciar.

Però sense minimitzar l'existència d'aquestes mífies, no?

Jo no estic negant que hi hagi tràfic ni delinqüència en aquest camp. Però darrere la idea que són totes traficades i enganyades, hi ha una política perversa d'expulsions, quan precisament aquestes dones -com molts immigrants- han acceptat condicions molt dures i han vingut en situació de risc perquè volien emigrar. I si el resultat de tot això és que les *salvem* de les xarxes i les retornem al lloc d'origen, realment el que hem fet ha estat perjudicar-les...

. LA COLUMNA

Un dia que te sobren vitamines

Jordi Martí Font
opinio@setmanaridirecta.info

La remor d'aigua de mar i de planetes dalt del cel fa d'involuntari testimoni del que sempre deixàvem per l'endemà de l'endemà de l'endemà. Per segon cop en dos dies, l'hem vist sortir amb els seus primers raigs enlluernadors. I els nervis han sucumbit a les ganes d'aprendre qui és allà i no pot ser substituït per cap altre que no sigui ell mateix. Som únics i irrepetibles i en tenim consciència plena i la total comprensió del que diuen que tenim davant: camins que més val no transitar si no volem passar a ser tan estranys com els més estranys del món. No ens importa ni poc ni gens. Aquesta suau normalitat que converteix el que som en prohibit ens importa una merda. Un obrer i una empresària, una estudianta i un professor, un de lletres i una de ciències... Pots fer les agrupacions que vulguis, tan estranyes com calgui, que quan una i altre decideixin sumar-se sempre esdevenen més de mil, tots els tòpics cauen i totes les veus murmuren, tot i que mai tan fort com fa el mar avui, camí de la lluna plena.

Aquesta suau normalitat que converteix el que som en prohibit ens importa una merda

"Les quatre i es carrer se posa en marxa, s'estressen que fan tard les dependents" i la platja entra per dins de tot el que és obert i els peus hi caminen amb sandàlies i tot. El sol, sempre a l'hora, arriba i mata la tendresa que viu en les paraules una a una, una rere l'altra, com en una alba del segle XIII, com en una cançó de Mayte Martín. Les carícies que no hi són ballen oblidades en un racó mentre els brossaires, ara que ningú no els veu, malbaraten la feina dels banyistes i barregen paper, vidre i plàstic en la mateixa bossa.

I corre el cotxe ràpid i a poc a poc, gasta gasolina que porta als llocs, canta Feliu i La Gossa entre les quatre portes i al meu cap hi ha l'Antònia Font. I tu et desplaçes pel temps, canvies la cara però ets sempre la lluna que des de lluny assenyala els meus camins. Fumem a poc a poc i riem quan passa la policia a donar-nos seguretat.

"I escures una cuina de tres dies i agraïes passadissos de cent metres" abans de tornar a la Ribera cada dia més estranya, cada dia menys teva. Hi esmerces hores que gastaries fent altres coses, més plaents i descansades, i sues perquè ja toca i aviat serà agost. L'esperem tant, aquest agost. "T'estim, jo volia fer un reggae, t'estim, crec que això és més uns vals, redunden aquestes paraules" tot i que mai no hem fornicat.